

บทความวิจัย

เรื่อง

ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย

โดย

นางสาวฉัตรพร ถาวรไทย

รหัสนักศึกษา 05540711

เสนอ

รองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ

บทความวิจัยนี้เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษารายวิชา 450109 การศึกษาเอกเทศ

สาขาวิชาเอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร

ภาคการศึกษาปลาย ปีการศึกษา 2557

หัวข้อสารนิพนธ์	ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย
ชื่อนักศึกษา	นางสาวฉัตรพร ถาวรไทย
อาจารย์ที่ปรึกษา	รองศาสตราจารย์สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ
สาขาวิชา	เอเชียศึกษา คณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากร วิทยาเขตพระราชวังสนามจันทร์
ปีการศึกษา	2557

บทคัดย่อ

บทความวิจัยนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาการออกเสียงภาษาเกาหลีด้านการออกเสียงสระ และพยัญชนะของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลีในมหาวิทยาลัยศิลปากร ตลอดจนวิเคราะห์และจัดกลุ่มการออกเสียงสระและพยัญชนะของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลี

ผู้วิจัยสร้างรายการคำจำนวน 60 คำ ครอบคลุมทั้งพยัญชนะและสระของภาษาเกาหลี ทั้งหมด โดยนำคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างเรียนในบทเรียนนำมาใช้ทดสอบเก็บข้อมูล สัมภาษณ์ นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียนภาษาเกาหลีขั้นพื้นฐานไม่เกินระยะเวลา 6 เดือน จำนวน 20 คน โดยให้นักศึกษานั้นอ่านคำภาษาเกาหลี เพื่อสังเกตการออกเสียงของนักศึกษา จากนั้นจึงบันทึกเสียงและถ่ายถอดเป็นสัทอักษรรวมทั้งจัดกลุ่มข้อมูล ผลการวิจัยพบว่านักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลีออกเสียงคำในภาษาเกาหลีทั้งสระและพยัญชนะมีปัญหาการออกเสียงดังนี้ 1. การเปลี่ยนเสียง 2. การสูญเสียงหรือกลุ่มของเสียง 3. การเพิ่มเสียงหรือกลุ่มของเสียง 4. การลงน้ำหนักไม่ถูกต้อง 5. การแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้อง

กิตติกรรมประกาศ

บทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยความกรุณาของ รองศาสตราจารย์
สุวัฒนา เลี่ยมประวัติ อาจารย์ผู้ควบคุมสารนิพนธ์ ที่ได้ให้คำปรึกษา คำแนะนำ แนะนำแนวทาง ตรวจสอบ
แก้ไขเนื้อหาและสำนวนภาษาอย่างละเอียด ตลอดจนเอาใจใส่ไถ่ถาม ให้กำลังใจแก่ผู้วิจัยด้วยความ
ห่วงใยเสมอมาจนบทความวิจัยฉบับนี้สำเร็จสมบูรณ์ ผู้วิจัยขอกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูงไว้ ณ
ที่นี้

ขอขอบพระคุณอาจารย์สุมาลี สุญจันทร์ ที่ได้ให้คำปรึกษาเรื่องการเข้าไปขอสัมภาษณ์
นักศึกษาชั้นปีที่หนึ่งในวิชาที่อาจารย์รับผิดชอบรายวิชานั้น และแนะนำเรื่องสัทอักษรของภาษา
เกาหลีเพิ่มเติม

ขอขอบคุณน้องๆ วิชาเอกเอเชียศึกษา วิชาโทภาษาเกาหลีชั้นปีที่หนึ่งจำนวน 20 คน ที่ให้
ความร่วมมือและสละเวลาในการทำแบบสอบถามอันเป็นส่วนสำคัญที่ทำให้บทความวิจัยฉบับเสร็จ
สมบูรณ์ลุล่วงไปได้ด้วยดี

ขอขอบคุณเพื่อนๆ คณะอักษรศาสตร์ทุกคนที่คอยให้กำลังใจและให้ความช่วยเหลือผู้วิจัย
เสมอมา

สุดท้ายนี้ขอกราบขอบพระคุณพระคุณพระคุณบิดามารดาที่ส่งเสริม สนับสนุน ให้กำลังใจ และ
เป็นแรงบันดาลใจในการทำบทความวิจัยจนสำเร็จลุล่วงไปได้ด้วยดี

ฉัตรพร ถาวรไทย

(ผู้วิจัย)

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ประเทศเกาหลีใต้เป็นประเทศที่มีอิทธิพลต่อสังคมและวัฒนธรรมของประเทศไทย ในปัจจุบันพอทำให้เกิดกระแสที่เรียกว่า ฮันรยู(HALLYU)หรือกระแสเกาหลีซึ่งเป็นกระแสที่ปลูกความนิยมชมชอบเกาหลีของชาวไทยและมีอิทธิพลมากพอสมควร ฮันรยูเริ่มต้นจากวัฒนธรรมประชานิยมของเกาหลีและขยายออกไปอีกหลากหลายด้าน เช่น เกมออนไลน์อาหาร แฟชั่นการท่องเที่ยว การเข้ามาลงทุน จนมาถึงการศึกษาภาษาเกาหลี ทำให้หลายๆ คนชื่นชอบละครเกาหลี นักร้องเกาหลี หรือดาราเกาหลีและสิ่งเหล่านี้ได้กลายมาเป็นแรงจูงใจในการไปเรียนภาษาเกาหลีหรือเรียนต่อในประเทศเกาหลี (กิมซองอู, 2011)

การเรียนการสอนภาษาเกาหลีเป็นภาษาต่างประเทศของประเทศไทยในปัจจุบันนั้น มีการเรียนการสอนภาษาเกาหลีตั้งแต่ระดับมัธยมศึกษาตอนปลายจนถึงระดับอุดมศึกษา บุญสม ศิริบำรุงสุข อธิการบดีมหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ ได้กล่าวในงานเจรจาความร่วมมือทางวิชาการการส่งเสริมหลักสูตรเกาหลีศึกษาในประเทศไทยเกี่ยวกับการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษาและสร้างเครือข่ายความร่วมมือการจัดการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทยว่าการเข้าสู่ยุคโลกาภิวัตน์และความร่วมมือระหว่างประเทศที่เพิ่มขึ้นในภูมิภาคส่งผลให้ประเทศไทยกับเกาหลีได้ขยายความสัมพันธ์ในด้านต่าง ๆ และมีการแลกเปลี่ยนสื่อสารขณะเดียวกันความต้องการด้านการศึกษาระหว่างประเทศไทยกับเกาหลีได้เพิ่มมากขึ้นทำให้การเรียนภาษาเกาหลีในมหาวิทยาลัยของประเทศไทยเพิ่มตามมานอกจากความต้องการการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมหาวิทยาลัยแล้ว โรงเรียนมัธยมศึกษาของประเทศไทยเริ่มสนใจเปิดสอนเป็นวิชาเรียนให้นักเรียน อีกทั้ง กระทรวงศึกษาธิการได้ให้อิสระการสอนภาษาเกาหลีตามความต้องการของโรงเรียนมัธยมศึกษาแต่ยังไม่มียุทธศาสตร์หลักสนับสนุนการสอนภาษาเกาหลีในระดับมัธยมศึกษา โดยเฉพาะการขาดแคลนผู้เชี่ยวชาญด้านเกาหลีศึกษาการรองรับวิชาชีพครูด้านเกาหลีศึกษาและการขาดแคลนข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นในการสอนเกี่ยวกับเกาหลีซึ่งเป็นปัญหาที่ต้องแก้ไข(ผู้จัดการออนไลน์.2554)

เมื่อการเรียนการสอนภาษาเกาหลีในประเทศไทยได้รับความนิยมอย่างมาก ในยุคปัจจุบันที่มีอัตราการเติบโตของภาคธุรกิจต่างๆ ไม่ว่าจะเป็นภาคอุตสาหกรรมความบันเทิง ภาคการค้าการลงทุน ก็ทำให้องค์กรศึกษาต้องการบุคลากรที่มีความรู้ภาษาเกาหลีเพิ่มมากขึ้น อีกทั้งคนไทยก็นิยมเรียนภาษาเกาหลีตั้งแต่ระดับชั้นมัธยมศึกษา และระดับอุดมศึกษาก็ได้รับความนิยมเช่นกัน ดังนั้นการเรียนภาษาต่างประเทศไม่ว่าจะเป็นภาษาใดก็ตาม ดังนั้นการออกเสียงให้ใกล้เคียงเพื่อที่จะสื่อสารกับเจ้าของภาษาได้นับเป็นเรื่องสำคัญมาก

ประเทศไทยมีการเรียนภาษาต่างประเทศในฐานะภาษาที่สองหลายภาษาเช่น ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาญี่ปุ่น ภาษาจีน ภาษาเกาหลี สภาพการเรียนภาษาเกาหลีในประเทศไทยนั้นผู้สอนจะสอนการอ่านออกเสียงและการเขียนพยัญชนะ 19 ตัว และสระแบ่งเป็นสระเดี่ยว 10 ตัว พยัญชนะซ้ำ 5 ตัว และสระประสม 11 ตัว แม้ว่าภาษาเกาหลีไม่มีเสียงวรรณยุกต์ ซึ่งดูเหมือนว่าจะง่ายไม่มีเสียงซับซ้อนความเป็นจริงแล้วยังมีการออกเสียงที่ไม่เป็นไปตามกฎ กล่าวคือออกเสียงไม่ตรงกับตัวอักษรเพราะมีการกลมกลืนเสียง (Assimilation) ทำให้ออกเสียงจะต่างกัน การอ่านโยงเสียงเป็นปัญหาที่นักศึกษาชั้นพื้นฐานไม่ได้เรียน เมื่อฟังอาจารย์สอนภาษาเกาหลีพูดอาจเกิดปัญหาได้ เพราะการออกเสียงไม่ตรงกับตัวอักษรอีกทั้งการเรียนการสอนไม่ได้ฝึกให้ผู้เรียนอ่านออกเสียง จะเน้นสนทนา การใช้ศัพท์และไวยากรณ์

การออกเสียงเป็นทักษะของการเรียนรู้ภาษาที่กลายเป็นความเคยชินได้เร็วกว่าทักษะอื่น และจะกลายเป็นความเคยชินตั้งแต่ขั้นเริ่มต้น สำหรับผู้เรียนภาษาต่างประเทศที่เป็นผู้ใหญ่แล้วนั้น มีความเคยชินการออกเสียงภาษาแม่ของตนเอง จึงไม่สามารถเปลี่ยนวิธีการออกเสียงให้เหมือนเจ้าของภาษาอย่างสมบูรณ์ แม้ว่าจะทำการเรียนฝึกฝนตามหลักก็ตาม แต่ก็ต้องพยายามปลูกฝังเนื้อหาและวิธีการตั้งแต่ขั้นต้นจนถึงขั้นสูงสุดอย่างต่อเนื่อง (Hwang 2010, อ้างถึงใน กนกวรรณ สารโรจน์, 2557:49) ผู้เรียนควรได้รับการฝึกฝนอย่างเป็นระบบตามขั้นตอน โดยเฉพาะอย่างยิ่งในภาษาเกาหลีแม้ว่าจะไม่มีความแตกต่างของวรรณยุกต์แต่มีกฎในการออกเสียงที่ยุ่งยากและซับซ้อนมีลักษณะพิเศษเฉพาะของภาษา ผู้เรียนจะต้องฝึกฝนให้สามารถออกเสียงอย่างถูกต้อง เพื่อนำความรู้ที่เรียนไปสื่อสารกับเจ้าของภาษาให้ได้อย่างมีประสิทธิภาพโดยผู้ฟังสามารถเข้าใจสิ่งที่ผู้พูดต้องการสื่อสารได้ตรงกันและการที่จะให้ผู้ฟังเข้าใจเนื้อความนั้นผู้พูดจะต้องออกเสียง

ของคำหรือประโยคได้ถูกต้องและชัดเจนเพราะแม้ว่าจะมีความรู้ไวยากรณ์ในระดับสูงหรือทราบคำศัพท์ต่างๆมากมายแต่หากออกเสียงได้ไม่ถูกต้องก็จะส่งไปถึงทักษะการฟัง (Shin, 2011 อ้างถึงใน กนกวรรณ สารโจน์, 2557:49) อันจะก่อให้เกิดเป็นอุปสรรคต่อการสื่อสารอย่างไม่อาจปฏิเสธได้

แอล เซลิงเกอร์ (Selinker, L 1997. อ้างถึงใน เบญจมาศ เลื่องเลิศ, 2537:27) กล่าวว่า การเรียนภาษาต่างประเทศนั้น ผู้เรียนจะสร้างระบบไวยากรณ์ใหม่ซึ่งมีลักษณะของใช้กฎร่วมกันระหว่างสองระบบภาษา คือ ระบบของภาษาแม่ และระบบของภาษาที่กำลังเรียนอยู่ เรียกภาษาของผู้เรียนนี้ว่า ภาษาระหว่างสองระบบหรืออंतरภาษา (Interlanguage) และได้อธิบายความหมายของการเก็บสะสมรูปแบบภาษาระหว่างสองระบบว่า หมายถึง รูปแบบต่างๆ ทั้งทางด้านเสียง หน่วยคำ และไวยากรณ์ที่ปรากฏคำพูดของผู้เรียนภาษาซึ่งเป็นรูปแบบที่ไม่ตรงกับบรรทัดฐานของภาษาที่สอง ทั้งที่ผู้เรียนได้เรียนและใช้รูปแบบที่ถูกต้องของภาษานั้นมาหลายปีแล้วก็ตาม นอกจากนี้การเก็บสะสมไว้นานยังรวมถึงรูปแบบข้อบกพร่องต่างๆ ที่อาจจัดไปได้ในสภาพการณ์ปกติ แต่มักจะปรากฏขึ้นใหม่เมื่อผู้เรียนพบเนื้อหาหรือบทเรียนที่ยากเกินไป หรือผู้เรียนใช้ภาษานั้นในขณะที่กระวนกระวาย หรือเกิดพลังพลอ การที่ผู้เรียนนำเอารูปแบบกฎเกณฑ์ต่างๆ ในภาษาแม่ของตนไปปะปนกับภาษาที่สอง และทำให้คำพูดที่ออกมา มีลักษณะเป็นภาษาระหว่างสองภาษาหรืออंतरภาษา กระบวนต่างๆ ที่เกิดในการเรียนภาษาที่สองมีดังนี้

1. อิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียน
2. กลวิธีการฝึกในขณะที่เรียนมา
3. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการเรียนภาษาที่สอง
4. วิธีการที่ผู้เรียนใช้ในการสื่อสารหรือพูดจากับเจ้าของภาษาที่สอง
5. การสรุปกฎเกณฑ์และความหมายนอกเหนือจากที่เจ้าของภาษาใช้อยู่

แจ็ก ซี.ริชาร์ด (Richards 1997 : 172-188 อ้างถึงใน เบนจามาศ เลื่องเลิศ, 2537:28)

ได้แบ่งข้อบกพร่องของการเรียนภาษาที่สองว่าแบ่งออกเป็น 3 ชนิด คือ

1. ข้อบกพร่องในระบบภาษาระหว่างสองระบบภาษา ซึ่งเป็นข้อบกพร่องที่เกิดจากการแทรกแซงระหว่างภาษาเนื่องจากการไม่สามารถแยกภาษาแม่และภาษาที่เรียนออกจากกัน
2. ข้อบกพร่องในตัวภาษา ซึ่งเกิดจากความยากในตัวภาษา ทำให้เกิดการสับสนหรือนำกฎไปใช้อย่างไม่สมบูรณ์
3. ข้อบกพร่องจากการพัฒนาภาษา ซึ่งแสดงให้เห็นลักษณะทั่วไปของการเรียนรู้ภาษาและความสามารถของผู้เรียนที่จุดใดจุดหนึ่ง แสดงให้เห็นความพยายามของผู้เรียนในการตั้งสมมุติฐานเกี่ยวกับภาษาที่กำลังเรียนตามประสบการณ์ที่มีอยู่

มองส์ฮวันซึง (Jung, Hwan-Seung.2535:26) กล่าวว่า ปัญหาของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลีคือการออกเสียงไม่ชัดเจนเช่นเสียงพยัญชนะที่ระบบเสียงไทยไม่มี เมื่อออกเสียงคนไทยจะมีปัญหามาก เช่น คำที่มีพยัญชนะท้าย ㄷ ภาษาไทยจะไม่มี ทำให้คนไทยจะออกเสียงไม่ชัดเพราะไม่มีเสียงข้างลิ้นเป็นพยัญชนะท้าย เช่นคำว่า 날 /nal/ “วัน” ต้องกระดกลิ้นท้ายพยางค์อีกประการหนึ่งคนไทยจะไม่มีการออกเสียงและแยกเสียงหนักกับเสียงเบา ซึ่งเป็นปัญหาสำคัญประการหนึ่งของการออกเสียงภาษาเกาหลีคือประเภทพยัญชนะซ้ำ เช่น ㄷㄷ /tʰ/, ㄷ /t/, ㅌ /tʰ/, ㄱ /k/, ㅋ /kʰ/, ㅍ /p/, ㅍ /pʰ/, ㅍ /pʰ/ หรือ /tʰ/, ㅅ /s/, ㅆ /tʃ/, ㅆ /tʃʰ/ เป็นต้น

จากปัญหาการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของคนไทยดังกล่าว ผู้วิจัยไครศึกษา “ปัญหาการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย” โดยวิเคราะห์ข้อผิดพลาดในการออกเสียงของศึกษาคณะอักษรศาสตร์ มหาวิทยาลัยศิลปากรซึ่งเป็นมหาวิทยาลัยหนึ่งของประเทศไทยที่มีการเรียนการสอนภาษาเกาหลีและมีนักศึกษาชาวไทยสนใจเรียนภาษานี้เป็นอันมากผลวิจัยจะเป็นข้อมูลพื้นฐานเพื่อพัฒนาการเรียนการสอนภาษาเกาหลีเพื่อให้นักศึกษาออกเสียงในการสื่อสารให้ถูกต้องต่อไป

วัตถุประสงค์ของการศึกษา

1. เพื่อศึกษาการออกเสียงสระและพยัญชนะของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลีในมหาวิทยาลัยศิลปากร
2. เพื่อวิเคราะห์และจัดกลุ่มการออกเสียงสระและพยัญชนะของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลี

ขอบเขตการศึกษา

1. ศึกษาเฉพาะนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 20 คน ซึ่งมีระยะเวลาการเรียนภาษาเกาหลีไม่เกิน 6 เดือน
2. คำศัพท์ที่ใช้ในการทดสอบมีจำนวน 60 คำ

วิธีการศึกษา

1. ทบทวนเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับภาษาไทยและเกาหลี รวมถึงลักษณะการออกเสียงต่างๆ
2. สร้างรายการคำจำนวน 60 คำ การสร้างรายการคำนั้นจะให้ครบทั้งพยัญชนะและสระของภาษาเกาหลีทั้งหมด โดยนำคำศัพท์ที่กลุ่มตัวอย่างเรียนในบทเรียนนำมาใช้ทดสอบ
3. เก็บข้อมูลภาคสนาม โดยสัมภาษณ์นักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียนภาษาเกาหลีขั้นพื้นฐานจำนวน 20 คน ที่เรียนภาษาเกาหลีขั้นพื้นฐานไม่เกินระยะเวลา 6 เดือน โดยให้นักศึกษานั้นๆตัวเขียนภาษาเกาหลี จากนั้นให้อ่านออกเสียงเป็นภาษาเกาหลี ผู้วิจัยจะใช้เทปบันทึกเสียงนักศึกษาจำนวน 20 คน ที่อ่านคำศัพท์จำนวน 60 คำ เพื่อสังเกตว่าการออกเสียงภาษาเกาหลีของนักศึกษาในชั้นเบื้องต้น ผู้วิจัยถอดเทปบันทึกเสียงที่นักศึกษาออกเสียงภาษาเกาหลีนำมาจัดเรียงข้อมูลในรูปแบบของสัทอักษร (Phonetics) ว่านักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรที่เรียนภาษาเกาหลีขั้นพื้นฐานแต่ละคนมีปัญหาการออกเสียงทางด้านใดบ้าง จำนวน 20 ชุด

4. ผู้วิจัยนำผลเทปบันทึกเสียงของนักศึกษามหาวิทยาลัยศิลปากรจำนวน 20 ชุดมาวิเคราะห์และจัดกลุ่มปัญหาการออกเสียงของนักศึกษาไทย
5. เรียบเรียงผลการศึกษาเป็นบทความวิจัย

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ได้ทราบปัญหาการออกเสียงภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทยที่เรียนภาษาเกาหลี
2. เป็นแนวทางการสอนการออกเสียงภาษาเกาหลีให้แก่นักศึกษาไทยต่อไป
3. เป็นแนวทางในการศึกษาออกเสียงภาษาเกาหลีและภาษาอื่นๆอีก

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ผู้วิจัยสามารถแบ่งการศึกษาเรื่องดังกล่าวได้ 2 กลุ่ม ดังนี้

1. ระบบเสียงภาษาไทย
2. ระบบเสียงภาษาเกาหลี

1. ระบบเสียงภาษาไทย

สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ(2545) เขียนตำราเรื่อง “เสียงและระบบเสียงภาษาไทย (Thai Phonetics and Phonology)” อธิบายเกี่ยวกับระบบเสียงภาษาไทยว่าประกอบด้วยหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ และวรรณยุกต์ดังนี้

1.พยัญชนะ หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทยสามารถปรากฏในตำแหน่งต่างๆ ของพยางค์ได้ดังนี้

1.1 พยัญชนะต้น (Initial Consonant) หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะที่

ปรากฏต้นคำหรือต้นพยางค์ โดยปกติหน่วยเสียงพยัญชนะต้นจะปรากฏหน้าหน่วยเสียงสระอาจจำแนกพยัญชนะต้นเป็น 2 ประเภท คือ

1.1.1 พยัญชนะต้นเดี่ยว หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะ 1 หน่วยเสียงที่

ปรากฏต้นคำหรือต้นพยางค์ในภาษาไทยมีหน่วยเสียง พยัญชนะต้นเดี่ยว 21 หน่วยเสียง ได้แก่/ p,p^h ,b,t,t^h ,d,k,k^h ,ʔ,te,t^h ,f,s,h,m,n,ŋ,l,r,w,j/

1.1.2 พยัญชนะต้นควบ หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะ 2 หน่วยเสียงที่ปรากฏต้นคำหรือต้นพยางค์ สามารถจำแนกได้เป็น 2 ประเภท ตามตำแหน่งที่ปรากฏก่อนหรือหลังดังนี้

ก. พยัญชนะต้นควบเสียงที่ 1 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะควบที่ปรากฏอยู่หน้าหน่วยเสียงพยัญชนะอีกหน่วยหนึ่ง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเสียงที่ 1 มี 5 หน่วยเสียง คือ /p,p^h,t,k,k^h/

ข. พยัญชนะต้นควบเสียงที่ 2 หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะควบที่ปรากฏอยู่หลังหน่วยเสียงพยัญชนะอีกหน่วยหนึ่ง หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบเสียงที่ 2 มี 3 หน่วยเสียง คือ /r,l,w/

หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยมี 11 หน่วยเสียงดังแผนภูมิต่อไปนี้

ตารางที่ ก.1

ตารางหน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบ

หน่วยเสียงที่ 1 \ หน่วยเสียงที่ 2	-r-	-l-	-w-
p-	/	/	0
p ^h	/	/	0
t-	/	0	0
k	/	/	/
k ^h	/	/	/

/ ปรากฏ   0 ไม่ปรากฏ

ตัวอย่างคำที่ใช้หน่วยเสียงพยัญชนะต้นควบในภาษาไทยทั้ง 11 เสียงคือ/pr-/,/p^hl-/,/p^hr-
/,/p^hl-/,/tr-/,/kr-/,/kl-/,/kw-/,/k^hr-/,/k^hl-/,/k^hw-/

1.2 พยัญชนะท้าย (Final Consonants) หมายถึง หน่วยเสียงพยัญชนะที่

ปรากฏท้ายคำหรือท้ายพยางค์ โดยปกติหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายจะปรากฏหลังหน่วยเสียงสระ
หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาไทยมีเฉพาะพยัญชนะท้ายเดี่ยวเท่านั้น มีจำนวน 9 หน่วยเสียง
ได้แก่ /_p,_t,_k,_ʔ,_m,_n,_ŋ,_w,_j/

ตารางที่ 2

แผนภูมิการจัดหน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาไทย

ลักษณะการ ออกเสียง ฐานกรณ์	ริมฝีปาก	ริมฝีปาก ฟัน	ปุ่มเหงือก	เพดาน แข็ง	เพดาน อ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก ไม่ก้อง ไม่มีลม ไม่ก้อง มีลม ก้อง	p[ป] p ^h [พ,ผ,ภ] b[บ]		t[ต,ท] t ^h [ฐ,ถ,ฑ,ท] d[ด,ฎ,ฑ]		k[ก] k ^h [ข,ค]	?[อ]
กักไม่ก้องไม่มีลม เสียดแทรกไม่ก้อง มีลม				tɕ ¹ [จ] tɕ ^h [ฉ,ช,ฌ]		
เสียดแทรก ไม่ก้อง		f[ฟ]	s [ซ,ศ,ษ,ส]			h[ฮ]
นาสิกก้อง	m[ม]		n[น,ณ]		ŋ[ง]	
ข้างลิ้นก้อง			l[ล,ฬ]			
กระทบ ก้อง			r ² [ร]			
กึ่งสระก้อง		w[ว]		j[ย]		

(สุวรรณ เลี่ยมประวัติ, 2545 :107)

1 การใช้อักษรแทนหน่วยเสียงกักเสียดแทรก /tɕ, tɕ^h/ นั้นบางท่านอาจใช้ /c, c^h/ ซึ่งเป็นรูปของเสียงกักเพื่อความสะดวกในการพิมพ์ก็ได้

2 เสียงกระทบ [ ] นี้เพื่อความสะดวกในการพิมพ์จึงใช้ /r/ แทนในสรววิทยา (phonology)

2. เสียงสระในภาษาไทยแบ่งออกเป็น 2 ประเภท ได้แก่ 1.สระเดี่ยว (Simple vowel/Monophthong) 2.สระประสม (Gliding vowel) ดังมีรายละเอียดดังนี้

2.1 สระเดี่ยว มี 18 หน่วยเสียง ซึ่งมีความแตกต่างด้านความสั้น – ยาว ของเสียงสระแบ่งประเภทได้ดังนี้

2.1.1 สระสูง ในภาษาไทยแบ่งเป็นแบ่งเป็น 3 คู่ คือ

2.1.1.1 สระสูง ลิ้นส่วนหน้า³ในการเปล่งเสียงลมจากปอดดันผ่านเส้นเสียงที่อยู่ชิดกันแต่ไม่ชิดกันสนิททำให้เส้นเสียงสั้น ขณะเดียวกันก็ยกลิ้นส่วนหน้าให้ขึ้นสูงสุด ลมออกได้สะดวก ขณะที่เปล่งเสียงไม่มีการปิดกั้นในช่องปาก สระหน้าระดับสูงในภาษาไทย แบ่งเป็น 2 เสียง ตามความสั้นยาวได้ดังนี้

ก. /i/สระสูง หน้า ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น อักษรไทยใช้
แทนเสียงนี้คือ _

ข. /i:/สระสูงหน้า ริมฝีปากไม่ห่อ ยาว อักษรไทยใช้
แทนเสียงนี้คือ _

2.1.1.2 สระสูง ลิ้นส่วนกลาง⁴ในการเปล่งเสียงลมจากปอดดันผ่านเส้นเสียงที่อยู่ติดกัน แต่ไม่สนิท ทำให้เส้นเสียงสั้น ขณะเดียวกันก็ยกลิ้นส่วนหน้ากับลิ้นส่วนหลัง (ก่อนไปกลาง) ให้ขึ้นสูงสุด ลมออกได้โดยสะดวก ขณะที่เปล่งเสียงไม่มีการปิดกั้นในช่องปาก สระสูง ลิ้นส่วนกลางในภาษาไทยแบ่งเป็น 2 เสียง ตามความสั้น-ยาวดังนี้

ก. /ɯ/สระสูง กลาง ริมฝีปากห่อ สั้น อักษรไทยใช้
แทนเสียงนี้คือ _

³ นักภาษาศาสตร์บางท่านเรียกว่า สระหน้า ระดับสูง

⁴ นักภาษาศาสตร์บางท่านเรียกว่า สระกลาง ระดับสูง

ข. /ɯ:/สระสูง กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ ยาว อักษรไทยใช้

แทนเสียงนี้คือ _

2.1.1.3 สระสูง ลิ้นส่วนหลังในการเปล่งเสียง ลมจาก

ปอดดันผ่านเส้นเสียงที่อยู่ชิดกัน แต่ไม่ชิดสนิทกันทำให้เส้นเสียงสั่นสะเทือน ขณะเดียวกันก็ยกลิ้นส่วนหลังให้ขึ้นสูงสุด ริมฝีปากห่อ ลมออกได้โดยสะดวกขณะเปล่งเสียงไม่มีการปิดกั้นในช่องปาก สระสูง ลิ้นส่วนหลังในภาษาไทยแบ่งเป็น 2 เสียง ตามความสั้นยาวดังนี้

ก. /u/สระสูง หลัง ริมฝีปากห่อ สั้น อักษรไทย

ใช้แทนเสียงนี้คือ _

ข. /ɯ:/สระสูง หลัง ริมฝีปากห่อ ยาว อักษรไทย

ใช้แทนเสียงนี้คือ _

2.2 สระประสม (Gliding vowel) ในภาษาไทยมีสระประสมสองส่วน (Diphthong) จำนวน 3 หน่วยเสียง ดังนี้

2.2.1 /ia/ สระประสมเริ่มจากสระสูง หน้า ริมฝีปากไม่ห่อลง

ท้ายด้วยสระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ มี 2 เสียงย่อย ได้แก่

ก. [ia] สระประสมเริ่มจากสระสูง หน้า ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น ลงท้ายด้วยสระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น เสียงนี้จะปรากฏในพยางค์ตายที่มีเสียงกักที่เส้นเสียง[?]เป็นพยัญชนะท้ายและโดยมากเป็นคำยืมภาษาจีนและคำเลียนเสียง อักษรไทยที่ใช้แทนเสียงนี้คือ เอ-ยะ

ข. [i:a] สระประสมเริ่มจากสระสูง หน้า ริมฝีปากไม่ห่อ ยาว ลงท้ายด้วยสระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น เสียงยาวนี้ปรากฏในโครงสร้างพยางค์แบบอื่นๆที่ไม่พยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง[?]ทั้งที่เป็นคำไทยและอื่นๆ อักษรไทยแทนเสียงนี้คือ เอ

2.2.2 /ɯa/หรือ [ɯ:a] ในระดับสัทศาสตร์ สระประสม เริ่มจากสระสูง กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ ลงท้ายด้วยสระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ เสียงยาวนี้ปรากฏใน

โครงสร้างพยางค์แบบอื่นๆที่ไม่มีพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง [ʔ] ทั้งที่เป็นคำไทยและคำอื่นๆ
อักษรไทยใช้แทนเสียงนี้คือ -อ

2.2.3 /ua/เสียงสระประสมเริ่มจากสระสูง หลัง ริมฝีปากห่อ
ลงท้ายด้วยสระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ มี 2 เสียงย่อย

ก.[ua] สระประสมเริ่มจากสระสูง หลัง ริมฝีปากห่อ
สั้น ลงท้ายด้วยสระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อ สั้น เสียงนี้จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์ตายที่มี
พยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง [ʔ] โดยมากเป็นคำยืมภาษาจีนและคำเลียนแบบเสียงหรือคำขยาย
เฉพาะอักษรไทยใช้แทนเสียงนี้คือ -วะ

ข.[u:a] สระประสม เริ่มจากสระสูง หลัง ริมฝีปาก
ห่อ ยาว ลงท้ายด้วย สระต่ำ กลาง ริมฝีปากไม่ห่อสั้น เสียงยาวนี้จะปรากฏในโครงสร้างพยางค์แบบ
อื่นๆ ที่ไม่มีเสียงพยัญชนะท้ายเสียงกักที่เส้นเสียง [ʔ] ทั้งที่เป็นคำไทยและคำอื่น อักษรไทยที่ใช้
แทนเสียงนี้คือ -ว

ตารางที่ 3

แผนภูมិหน่วยเสียงสระในภาษาไทย

ส่วนของลิ้น ระดับของลิ้น	ริมฝีปากไม่ห่อ		ริมฝีปากห่อ
	หน้า	กลาง	หลัง
สูง	i i:	u u:	u u:
กลาง	e e:	oo:	o o:
ต่ำ	ɛ ɛ:	a a:	oo:
สระประสม	ia	ua	ua

(สุวรรณ เลี่ยมประวัตติ 2545 :133)

3.วรรณยุกต์ ภาษาไทยเป็นภาษาที่มีหน่วยเสียงวรรณยุกต์เป็นตัวสื่อความหมาย มี 5 หน่วยเสียงและแบ่งเป็น 2 ประเภท ดังต่อไปนี้

3.1หน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับ(level tones) ในภาษาไทยมีหน่วยเสียงวรรณยุกต์ระดับ 3 หน่วยเสียงคือ

3.1.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ยุกต์กลาง หรือเสียงวรรณยุกต์สามัญในคำราชา “หลักภาษาไทย” ของพระยาอุปกิตศิลปสาร ไม่ใช่สัทอักษร / /

3.1.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ต่ำ หรือเสียงวรรณยุกต์เอก ใช้สัทอักษร / / มี 2 เสียงย่อยคือ เสียงวรรณยุกต์ต่ำระดับ [11] เกิดกับพยางค์ตาย และเสียงวรรณยุกต์ต่ำ-ตก [21] เกิดกับพยางค์เป็น

3.1.3 หน่วยเสียงวรรณยุกต์สูง หรือเสียงตรี ใช้สัทอักษร / / มี 2 เสียงย่อยคือ เสียงวรรณยุกต์สูงระดับ [55] เกิดกับพยางค์ตาย และเสียงวรรณยุกต์สูง-ขึ้น [354] เกิดกับพยางค์เป็น

3.2หน่วยเสียงวรรณยุกต์เปลี่ยนระดับ (contour tones) มี 2 หน่วยเสียงคือ

3.2.1 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ตก หรือเสียงวรรณยุกต์โท ใช้สัทอักษร / /

3.2.2 หน่วยเสียงวรรณยุกต์ขึ้น หรือเสียงวรรณยุกต์จัตวา ใช้สัทอักษร / /

กาญจนา นาคสกุล(2520) ได้กล่าวในหนังสือ “ระบบเสียงภาษาไทย” เรื่องคำนิยามและอธิบายลักษณะของเสียงสระของสระและพยัญชนะ ดังนี้

1. สระ

1.1 คำนิยามของเสียงสระ

สระ(ส.สวร) แปลว่า เสียงเป็นเสียงก้องซึ่งออกเสียงได้นานหมายถึงเอาเสียงซึ่งทำหน้าที่เป็นแกนของพยางค์ลักษณะของสระมีที่สำคัญดังนี้คือ

“เป็นเสียงก้องที่เปล่าโดยให้ลมออกทางช่องปากอย่างที่อวัยวะในช่องปากจะไม่ปิดกั้นลม หรือทำให้เกิดเป็นช่องแคบจนลมต้องออกอย่างมีเสียงเสียดแทรก หรือ อย่างที่ทำให้อวัยวะในช่องปากส่วนใดส่วนหนึ่งสั้นสะบัด”

1.2 การอธิบายลักษณะของเสียงสระ

โดยเหตุที่ลมซึ่งทำให้เกิดเสียงสระจะต้องไม่ถูกปิดกั้นหรือถูกบังคับให้ผ่านช่องแคบใดๆในปาก ลักษณะของปากจึงจะต้องเป็นโพรง การที่จะเปล่งเสียงสระให้แตกต่างกันไปได้ก็ด้วยการแต่งรูปปากให้มีลักษณะต่าง ๆ กัน การอธิบายลักษณะของสระแต่ละเสียงจึงมีเกณฑ์ที่จะใช้ดังต่อไปนี้

1.2.1 ลักษณะของริมฝีปาก ริมฝีปากอาจจะห่อกลม(rounder)หรือรี(unrounder) ตามขนาดต่างๆกัน ถ้าลิ้นอยู่ในตำแหน่งเดียวกันแต่เปล่งเสียงสระให้ริมฝีปากเป็นรูปกลมครึ่งหนึ่ง เป็นรูปรีครึ่งหนึ่ง ก็จะได้ออกเสียงสระที่ต่างกัน เป็นต้น

1.2.2 ส่วนของลิ้น ภาพที่ได้จากการฉายรังสีเอ็กซ์ (X-ray) ขณะที่ออกเสียงสระต่างๆทำให้ทราบว่า ลิ้นส่วนหน้าหรือส่วนหลังจะยกขึ้นใกล้เพดานในขณะที่เปล่งเสียงสระหนึ่งๆ เราจึงเรียกสระตามส่วนของลิ้นที่ยกขึ้นนั้น ถ้าออกเสียงสระใดลิ้นส่วนหน้ายกขึ้นใกล้เพดานแข็ง ก็เรียกสระนั้นว่า สระหน้า (front vowel) ถ้าออกเสียงสระใดลิ้นส่วนหลังยกขึ้นใกล้เพดานอ่อน ก็เรียกสระนั้นว่า สระหลัง (back vowel)

1.2.3 ระดับของลิ้น ความสูงค่าของลิ้นที่ยกขึ้นใกล้เพดานก็มีส่วนสำคัญในการทำให้เสียงสระแตกต่างกันไป ความสูงต่ำนี้อาจจะกำหนดได้หลายระดับ แต่ในการอธิบายเสียงสระภาษาไทย ควรกำหนดไว้เพียง 3 ระดับ คือ สูง กลาง ต่ำ เท่านั้น ถ้าลิ้นยกขึ้นสูงช่องว่างระหว่างลิ้นกับเพดานก็จะปิดแคบ เสียงสระที่เกิดเมื่อลิ้นยกขึ้นสูงก็มักจะเรียกว่า สระสูงหรือสระปิด (close vowel) ถ้าออกเสียงสระใดลิ้นวางราบอยู่ในระดับต่ำ ก็เรียกสระนั้นว่า สระต่ำหรือสระเปิด (open vowel)

2. พยัญชนะ

2.1 คำนิยามของเสียงพยัญชนะ

เสียงพยัญชนะเป็นเสียงก้องหรือเสียงไม่ก้องก็ได้ลมที่ใช้ในการเปล่งเสียงเมื่อผ่านเส้นเสียงขึ้นมาแล้วจะออกทางปากหรือทางจมูกก็ได้ ลมนั้นจะถูกกัก ณ ที่หนึ่งที่ใดในช่องปากก็ได้ ลมนั้นจะถูกบีบให้ผ่านช่องแคบช่องใดช่องหนึ่งจนเกิดเป็นเสียงเสียดแทรกก็ได้ ลมนั้นจะไม่ออกทางปากหรือทางจมูก แต่กลับถูกกลืนลงไปหมดก็ได้

คำอธิบายลักษณะของเสียงพยัญชนะข้างบนนี้แสดงให้เห็นว่าเสียงพยัญชนะมีลักษณะแตกต่างกันไปได้หลายชนิดแต่ถ้าสรุปลักษณะที่เหมือนกันไว้ด้วยกัน ก็จะเห็นว่า มี 3 ลักษณะเท่านั้นดังนี้

2.1.1 ความก้องหรือไม่ก้องของเสียง โดยจะเปล่งให้ออกมาในขณะที่เส้นเสียงปิดหรือเปิดก็ได้

2.1.2 ลักษณะของลมที่ผ่านเส้นเสียงออกไป โดยลมที่ผ่านเส้นเสียงขึ้นมาแล้ว จะออกไปทางหนึ่งทางใดและอย่างไรก็ได้

2.1.3 ลักษณะของเสียงตามตำแหน่งที่เกิดของเสียง ซึ่งมีได้หลายตำแหน่ง ตั้งแต่ริมฝีปาก ฟัน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน ไปจนถึงช่องว่างระหว่างเส้นเสียง

2.2 การอธิบายลักษณะของเสียงพยัญชนะ

การอธิบายลักษณะของเสียงพยัญชนะแตกต่างจากวิธีการอธิบายเสียงสระเพราะมีตำแหน่งที่เกิดที่ชัดเจน แน่นอนกว่า แต่เสียงพยัญชนะบางเสียงไม่สามารถจะได้ยินได้ชัดเจนเมื่อออกเสียงตามลำพัง จำเป็นต้องอาศัยเสียงอื่น เช่น เสียงสระ เป็นต้น มาช่วยเพื่อทำให้ได้ยิน การอธิบายเสียงพยัญชนะจึงอาจทำให้เข้าใจและได้ยินได้ยากกว่า(เพื่อความสะดวกในบางครั้งจึงอาจอธิบายง่ายๆว่าเสียงที่ไม่นับว่าเป็นเสียงสระก็เรียกว่าเป็นเสียงพยัญชนะได้ทุกเสียง)

การอธิบายลักษณะของเสียงพยัญชนะ จะต้องกล่าวถึงลักษณะสำคัญ 3 ประการดังกล่าวข้างต้น คือ

2.2.1 ความก้องหรือไม่ก้อง เสียงพยัญชนะซึ่งมีลักษณะเหมือนกันทุกอย่าง หากเสียงหนึ่งเปล่งในขณะที่เส้นเสียงปิด กับอีกเสียงหนึ่งเปล่งในขณะที่เส้นเสียงเปิดจะปรากฏออกมาแตกต่างกันมาก และในภาษาหลายภาษาจะมีเสียงพยัญชนะก้องและเสียงพยัญชนะไม่ก้องเป็นหน่วยเสียงสำคัญในภาษา ฉะนั้นเมื่อจะอธิบายเสียงพยัญชนะเสียงใดก็ตาม คุณลักษณะประการแรกที่จะต้องพูดถึงก็คือความก้องหรือไม่ก้องของเสียงนั้นเสียงพยัญชนะ บ ค ในภาษาไทยเป็นเสียงก้อง คู่กับเสียง ป ต ซึ่งเป็นเสียงไม่ก้อง เป็นต้น

2.2.2 ลักษณะลมที่ผ่านเส้นเสียงออกไป ลมที่ผ่านเส้นเสียง

ขึ้นมาเกิดเป็นเสียงพยัญชนะนั้น อาจะออกมาจากทางปากหรือทางจมูกก็ได้ และลมที่ผ่านออกมา นั้นอาจจะออกทางปากด้วยอาการที่แตกต่างกันได้หลายแบบ นักภาษาศาสตร์ได้กำหนดชื่อเพื่อใช้อธิบายลักษณะของลมที่ทำให้เกิดเสียงพยัญชนะ และได้ใช้ชื่อเป็นชื่อเรียกเสียงพยัญชนะนั้นๆ ด้วย ดังนี้คือ

(1) กัก (Stop) หมายถึง ลมที่เปล่งออกมาถูกกัก ณ ที่ใดที่หนึ่งในช่องปากชั่วระยะหนึ่ง การกักลมอาจจะกักได้ที่ช่องระหว่างเส้นเสียงหรือใช้ลิ้นกักไว้ที่เพดานอ่อน ที่เพดานแข็ง ที่ปุ่มเหงือก ที่ลิ้นหรือใช้ริมฝีปากทั้งสองปิดเข้าหากันก็ได้ เสียงที่เกิดด้วยอาการอย่างนี้จึงเรียกว่า เสียงกัก หรือเสียงหยุด เช่น เสียงพยัญชนะตัวสะกดในคำว่า นับ นัด นัก ในภาษาไทย เป็นต้น

(2) ระเบิด (Plosive) หมายถึงลมที่ถูกปล่อยออกมาอย่างแรงและโดยรวดเร็วหลังจากที่มากถูกกักไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งในปาก การกักลมเพื่อทำเสียงระเบิดนี้กระทำได้โดยการปิดอวัยวะในช่องปาก เช่น ปิดริมฝีปากทั้งสอง เอาลิ้นปิดกักไว้ที่หลังฟัน ที่ปุ่มเหงือก ที่เพดานแข็ง หรือที่เพดานอ่อน เป็นต้น เสียงที่เกิดด้วยอาการอย่างนี้ก็เรียกว่า เสียงระเบิด การออกเสียงระเบิดในภาษาพูดโดยทั่วไปจะมีลักษณะเด่นอยู่ 2 แบบ คือ แบบที่ออกเสียงระเบิดธรรมดาๆเรียกว่าระเบิดไม่มีลม (unaspirated plosive)หมายถึงการที่ลมมากถูกกักในช่องปากแล้วก็ถูกปล่อยออกมาโดยแรงแบบหนึ่ง อีกแบบหนึ่ง คือ ออกเสียงระเบิดแล้วเพิ่มลมตามออกมาในทันที เรียกว่า ระเบิดมีลม (aspirated plosive)คำว่า “มีลม” และ “ไม่มีลม” ในที่นี้จึงหมายถึงเฉพาะลมที่ตามเสียงระเบิดออกมาอีกที่หนึ่งเท่านั้น ในภาษาไทยเสียง ป/p/ ต/t/ ก/k/ เป็นเสียงระเบิดไม่มีลม ส่วนเสียง พ/ph/ ท /th/ค/ kh/เป็นเสียงระเบิดระเบิดมีลม เป็นต้น

(3) นาสิก (Nasal) หมายถึงลมที่ถูกกักในช่องปาก แล้วผ่านไปออกทางจมูก การที่ลมจะออกทางจมูกได้ เราต้องบังคับอวัยวะส่วนที่เรียกว่า เพดานอ่อนและลิ้นไก่ให้อยู่ในลักษณะพัก เพื่อเปิดช่องด้านหลังให้ลมขึ้นไปทางจมูกได้ มนการออกเสียงพยัญชนะนาสิกนั้น ช่องปากจะต้องกักลมไว้ ณ ที่ใดที่หนึ่งเสมอ แต่ลมอาจจะหนีออกทางช่องจมูก ในขณะที่เราเปล่งเสียงออกมาทางปากก็ได้ เสียงที่เปล่งออกมาด้วยอาการแบบนี้ จะเรียกว่า เสียงขึ้น

จมูก(nasalized sound)เสียง ม/m/ น/n/ ง/η/ เป็นเสียงนาสิก เสียงสระที่ตามและนำเสียงนาสิกในภาษาไทยเป็นเสียงขึ้นจมูก

(4) ข้าง(Lateral) หมายถึงลมที่ออกจากปากทางด้านข้างของลิ้น เมื่อลมที่ผ่านเส้นเสียงขึ้นมาถึงช่องปาก ถ้าลิ้นกดเพดานตรงแนวช่องกลางลิ้นไว้แล้วปล่อยให้ลมออกทางด้านข้างๆได้ ก็จะทำให้เกิดเสียงขึ้นเรียกว่า เสียงข้าง (lateral sound) เสียงพยัญชนะข้างซึ่งเป็นที่รู้จักกันดีคือเสียงตัว ล /l/

(5) เสียงเสียดแทรก (Fricative)หมายถึงลมที่ออกมาอย่างไม่สะดวก ต้องผ่านช่องแคบในช่องปาก ซึ่งทำให้เกิดเสียงเสียดแทรกดังซู่ซ่าขึ้น ช่องแคบในปากจะเกิดได้ก็โดยที่อวัยวะต่างๆ เช่นริมฝีปาก ฟัน และ/หรือ ลิ้น วางอยู่ใกล้กันมากจนลมผ่านออกไปไม่ได้สะดวก เสียงเสียดแทรกในภาษาไทยได้แก่ เสียง ฟ/f/ ซ/s/ ส/s/ ฮ/h/เป็นต้น

2.2.3 ตำแหน่งที่เกิดของเสียง ลมที่ใช้ในการออกเสียงพยัญชนะนั้น จะมาถูกกักหรือถูกทำให้เกิดเสียงเสียดแทรก หรือเกิดอาการอื่นใดก็ตามในช่องปาก จะต้องมิตำแหน่งที่เกิดอยู่ด้วยเสมอ ตำแหน่งนั้นคือตำแหน่งที่ลมทำอาการอย่างนั้นๆ เช่น ถ้าลมถูกกักที่ตรงริมฝีปาก หรือเพดานแข็ง ฯลฯก็เป็นตำแหน่งที่เกิดของเสียงกักนั้นๆ ในการอธิบายเสียงพูด โดยเฉพาะเสียงพยัญชนะตำแหน่งที่เกิดจเสียงกักนั้นๆ ในการอธิบายเสียงพูดโดยเฉพาะเสียงพยัญชนะตำแหน่งที่เกิดของเสียงจะมีที่สำคัญอยู่ 6 ริมฝีปาก ฟัน ปุ่มเหงือก เพดานแข็ง เพดานอ่อน และ ช่องว่างระหว่างเส้นเสียง และยังมีอยู่ตำแหน่งๆหนึ่งซึ่งใช้อวัยวะสองอย่างรวมกัน คือ ฟันบนและ ริมฝีปากล่าง เมื่อกักกันไว้เบาๆและให้ลมผ่านออกได้ จะทำให้เกิดเสียงเสียดแทรกเสียงหนึ่งคือเสียงของพยัญชนะ เช่น ฝ ฟ ฟันและริมฝีปาก จึงอนุโลมนับเป็นตำแหน่งที่เกิดเสียงพยัญชนะได้อีกตำแหน่งหนึ่งด้วย

2. ระบบเสียงภาษาเกาหลี

คยอง อิน ปาร์ค (2011) เขียนวิทยานิพนธ์ เรื่อง “ปรากฏการณ์พหุหน่วยของคำว่า 가다/gada/ ในภาษาเกาหลี เปรียบเทียบกับคำว่าไปในภาษาไทย: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน”

กล่าวถึงระบบเสียงภาษาเกาหลีว่า

ระบบเสียงภาษาเกาหลีแบ่งออกเป็น 2 ระบบ ได้แก่ ระบบเสียงพยัญชนะ และ ระบบเสียงสระ

1. ระบบเสียงพยัญชนะ พยัญชนะต้นมี 19 หน่วยเสียงตามลักษณะด้านสัทศาสตร์ และหน้าที่ของพยัญชนะดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ข.1
พยัญชนะเกาหลีและสัทอักษร

พยัญชนะเดี่ยว	ชื่อตัวอักษร	สัทอักษร		
		เมื่ออยู่ต้นพยางค์	เมื่ออยู่กลางพยางค์	เมื่ออยู่ท้ายพยางค์
ㄱ	giyeok	/k ^h /	/g/	/k/
ㄴ	nieun	/n/	/n/	/n/
ㄷ	digeut	/t ^h /	/d/	/t/
ㄹ	rieul	/r/	/r/	/l/
ㅁ	mieum	/m/	/m/	/m/
ㅂ	bieup	/p ^h /	/b/	/p/
ㅅ	shiot	/s/	/s/	/s/
ㅇ	ieung	/ʔ/	/ʔ/	/ŋ/
ㅈ	jiut	/tɕ ^h /	/tɕ/	/t/
ㅊ	chieut	/tɕ ^h /	/tɕ ^h /	/t/
ㅋ	kiuek	/k ^h /	/k ^h /	/k/
พยัญชนะเดี่ยว	ชื่อที่อ่าน	สัทอักษร		
		เมื่ออยู่ต้นพยางค์	เมื่ออยู่กลางพยางค์	เมื่ออยู่ท้ายพยางค์
ㅌ	tieut	/t ^h /	/t ^h /	/t/
ㅍ	pieup	/p ^h /	/p ^h /	/p/
ㅎ	hieut	/h/	/h/	/t/
พยัญชนะซ้อน	ชื่อที่อ่าน	สัทอักษร		
		เมื่ออยู่ต้นพยางค์	เมื่ออยู่กลางพยางค์	เมื่ออยู่ท้ายพยางค์
ㄱㅈ	ssang giyeok	/k̚/	/k̚/	/k/
ㄷㅌ	ssang digeut	/t̚/	/t̚/	-
ㅂㅅ	ssang bieup	/p̚/	/p̚/	-
ㅅㅈ	ssang shiot	/s̚/	/s̚/	/t/
ㅈㅊ	ssang jiut	/tɕ̚/	/tɕ̚/	-

จากข้อมูลดังกล่าวข้างต้น หน่วยเสียงพยัญชนะในภาษาเกาหลีแบ่งตามลักษณะการออกเสียงได้ 5 ชนิด คือ เสียงกัก เสียงกึ่งเสียดแทรกเสียงเสียดแทรกไม่ก้องเสียงนาสิกและเสียงรัว แต่ละชนิดดังนี้

1.เสียงกัก มี 10 หน่วยเสียง คือ /ʔ-,b-,d-, g-,p-,t-, k-, p^h-,t^h-,k^h-/แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ข.2

ตารางแสดงหน่วยเสียงกักในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียง	รูปพยัญชนะ	ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์
/ʔ-/	ㅇ	เบาไม่ก้อง	เส้นเสียง
/b-/	ㅂ	เบา ก้อง	ริมฝีปากทั้งคู่
/d-/	ㄷ	เบา ก้อง	ปุ่มเหงือก
/g-/	ㄱ	เบา ก้อง	เพดานอ่อน
/p ^h -/	ㅃ	ลิ้นหนักไม่ก้อง	ริมฝีปากทั้งคู่
/t ^h -/	ㄸ	ลิ้นหนักไม่ก้อง	ปุ่มเหงือก
/k ^h -/	ㄲ	ลิ้นหนักไม่ก้อง	เพดานอ่อน
/p ^h -/	ㅍ	ชนิดไม่ก้อง	ริมฝีปากทั้งคู่
/t ^h -/	ㅌ	ชนิดไม่ก้อง	ปุ่มเหงือก
/k ^h -/	ㅋ	ชนิดไม่ก้อง	เพดานอ่อน

2.เสียงกึ่งเสียดแทรกมี 3 หน่วยเสียง คือ /tɕ-,tɕ^h-/ แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตาราง ข.3
ตารางแสดงเสียงกึ่งเสียดแทรกในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียง	รูปพยัญชนะ	ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์
/tɕ-/	ㅈ	เสียดเบาไม่ก้อง	หลังปุ่มเหงือก
/tɕ̚-/	ㅉ	เสียดหนักไม่ก้อง	หลังปุ่มเหงือก
/tɕʰ-/	ㅊ	ชนิดไม่ก้อง	หลังปุ่มเหงือก

3. เสียงเสียดแทรกไม่ก้อง มี 3 หน่วยเสียง คือ /s-,h-,ɕ-/ แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตาราง ข.4
ตารางแสดงเสียงกึ่งเสียดแทรกในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียง	รูปพยัญชนะ	ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์
/s-/	ㅅ	เบา	ปุ่มเหงือก
/h-/	ㅎ	เบา	เส้นเสียง
/ɕ-/	ㅆ	หนัก	ปุ่มเหงือก

4. เสียงนาสิกมี 2 หน่วยเสียง คือ / m-, n- / แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตาราง ข.5
ตารางแสดงเสียงนาสิกในภาษาเกาหลีในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียง	รูปพยัญชนะ	ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์
/m-/	ㅁ	ก้อง	ริมฝีปากทั้งคู่
/n-/	ㄴ	ก้อง	ปุ่มเหงือก

5.เสียงร่ว มี 1 หน่วยเสียง คือ /r-/ แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตาราง ข.6
ตารางแสดงเสียงร่วในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียง	รูปพยัญชนะ	ลักษณะการออกเสียง	ฐานกรณ์
/r-/	ㄹ	-	ปุ่มเหงือก

1.1 หน่วยเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเกาหลี

คือ พยัญชนะ 1 หน่วยที่ปรากฏต้นคำหรือต้นพยางค์ ทั้งหมด 19 หน่วยเสียงดังนี้
/?-, b-, d-, g-, p-, t-, k-, p^h-, t^h-, k^h-, tɕ-, tɕ-, tɕ^h-, s-, h-, ɕ-, m-, n-, r-/ซึ่งจำแนกให้เห็นดัง
ตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ข.7
ระบบเสียงพยัญชนะต้นในภาษาเกาหลี

ฐานกรณ์ ลักษณะ การออกเสียง		ริมฝีปากทั้งคู่	ปุ่มเหงือก	หลังปุ่มเหงือก	เพดานอ่อน	เส้นเสียง
เสียงกัก	เบาไม่ก้อง					? [ㅇ]
	เบา ก้อง	b [ㅂ]	d [ㄷ]		g [ㄱ]	
	ลิติดหนักไม่ก้อง	p [ㅍ]	t̚ [ㄸ]		k [ㅋ]	
	ชนิดไม่ก้อง	p ^h [ㅍ]	t ^h [ㄷ]		k ^h [ㅋ]	
เสียงกึ่ง เสียดแทรก	ลิติดเบาไม่ก้อง			tɕ [ㅈ]		
	ลิติดหนักไม่ก้อง			tɕ̚ [ㅉ]		
	ชนิดไม่ก้อง			tɕ ^h [ㅊ]		
เสียงเสียด แทรกไม่ก้อง	เบา		s [ㅅ]			h [ㅎ]
	หนัก		ʃ [ㅆ]			
เสียงนาสิก	ก้อง	m [ㅁ]	n [ㄴ]			
เสียงรัว			r [ㄹ]			

1.2 หน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเกาหลี

แบบชูเคียง(2538) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี” กล่าวถึงหน่วยเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเกาหลีดังนี้

พยัญชนะที่ปรากฏในตำแหน่งท้ายคำหรือท้ายพยางค์ทั้งหมด 8 หน่วยเสียงดังนี้/-
p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -l, -?/ จัดเป็น 3 ชนิดตามลักษณะเสียง คือ หน่วยเสียงเสียงกัก หน่วยเสียงนาสิก และหน่วยเสียงข้างลิ้นดังตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ข.8
ตารางแสดงระบบเสียงพยัญชนะท้ายในภาษาเกาหลี

หน่วยเสียง		รูปพยัญชนะ
หน่วยเสียงกัก	/-p/	/ㅂ, ㅃ, ㅍ/
	/-t/	/ㄷ, ㄸ, ㅌ, ㅍ, ㅊ, ㅌ, ㅍ, ㅊ/
	/-k/	/ㄱ, ㄲ, ㅋ, ㆁ/
หน่วยเสียง		รูปพยัญชนะ
หน่วยเสียงกัก	/-ʔ/	/ㅇ/
หน่วยเสียงนาสิก	/-m/	/ㅁ/
	/-n/	/ㄴ, ㄹ, ㄹ, ㄹ/
	/-ŋ/	/ㅇ/
หน่วยเสียงข้างลิ้น	/-l/	/ㄹ/

หนังสือ 47 Korean Pronunciation for Foreigners (외국인을 위한 한국어 발음 47) ของ Seoul University (2009) ได้กล่าวถึงประเภทของตัวสะกด (받침/pat-tɕʰim/) ว่ามีอยู่สองประเภทไว้ด้วยเช่นกัน คือตัวสะกดเดี่ยว (홀받침/hot-pat-tɕʰim/) และ ตัวสะกดคู่ (겹받침/kjɔp-pat-tɕʰim/)

1. ตัวสะกดเดี่ยว (홀받침) มีทั้งหมด 16ตัว สามารถแบ่งออกเป็นแม่ต่างๆได้ 7กลุ่ม ดังนี้

ตารางที่ ข.9
ตารางแสดงตัวสะกดเดี่ยวในภาษาเกาหลี

ตัวสะกด	การออกเสียง	ตัวอย่าง
ㅂ/p/, ㅃ/p ^h /	[ㅂ]	입다/ip/ 잎 /ip/
ㄷ/t/, ㅌ/t ^h /, ㅅ/s/, ㅆ/s ^h / ㅈ/te/, ㅉ/te ^h /, ㅎ/h/	[ㄷ]	민다/mit-ta/ 맛/mat/ 있다 /ɲit-t ^h a/ 맛다/mat-ta/ 낫 /nat/
ㄱ/k/, ㅋ/k ^h /, ㆁ/k ^h /	[ㄱ]	국/guk/ 닭다/tak-ta/
ㅁ/m/	[ㅁ]	밤 /pam/
ㄴ/n/	[ㄴ]	난 /nan/
ㅇ/ŋ/	[ㅇ]	방 /paŋ/
ㄹ/l/	[ㄹ]	물/mul/ 길 /kil/

(ดัดแปลงเป็นภาษาไทยจาก Ji,euni,2009:114)

2. ตัวสะกดคู่ (겹받침) จะแบ่งประเภทการใช้ได้ 2 ประเภท คือ คำนามและคำกริยา ซึ่งคำนามจะแบ่งได้เป็น 5 ตัว และคำกริยาทั้ง Action verb (AV) และ Descriptive Verb (DV) มี 9 ตัว ดังนี้

2.1 คำนามตัวสะกดคู่ของคำนามมี 5 อย่างคือ

- ㅂㅅ ⇨ [ㅂ]p/ เช่น 값/kab/ ‘ราคา’
- ㅂㅁ ⇨ [ㅂ]k/ เช่น 몫/mok/ ‘ส่วนแบ่ง’
- ㅂㅌ ⇨ [ㅂ]k/ เช่น 닭/tak/ ‘ไก่’
- ㅂㅇ ⇨ [ㅂ]l/ เช่น 여덟/yjɛ-dɛl/ ‘เลข 8’
- ㅂㄹ ⇨ [ㅂ]l/ เช่น 외골/woe-gol/ ‘ทางเดียว’

2.2 คำกริยา ตัวสะกดคู่ของคำกริยาทั้ง Action verb (AV) และ Descriptive Verb (DV) มีทั้งหมด 9 ตัวดังนี้

- ㅂㅅ ⇨ [ㅂ]p/ เช่น 없다 [업따]/wɛp-ta/ ‘ไม่มี’
- ㅂㅁ ⇨ [ㅂ]p/ เช่น 읊다 [읍따]/wɛp-ta/ ‘อ่านทำนองเสนาะ’

- ㄷㅏ ⇨ [ㅏ]/k/ เช่น 익다[익따] /ik- ʈa/ ‘อ่าน’
- ㅏ ⇨ [ㅏ]/k/ เช่น 앓다[안따] /an-ʈa/ ‘นั่ง’
- ㅏ ⇨ [ㅏ]/n/ เช่น 앓다[안타] /an-tʰa/ ‘ไม่’
- ㅏ ⇨ [ㅏ]/m/ เช่น 닮다[담따] /ta:m-ʈa/ ‘คล้าย’
- ㅏ ⇨ [ㅏ]/l/ เช่น 넓다[널따] /nɔl- ʈa/ ‘กว้าง’
- ㅏ ⇨ [ㅏ]/l/ เช่น 핥다[할따] /hal-ʈa/ ‘เลีย’
- ㅏ ⇨ [ㅏ]/l/ เช่น 일다[일타] /il-tʰa/ ‘สูญเสียบ’

2.ระบบเสียงสระ แบ่งออกเป็นสระเดี่ยว 10 เสียง และสระประสม 11 เสียง

แบบซูเคียง(2538) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี” กล่าวถึงระบบเสียงสระว่า

เสียงสระในภาษาเกาหลีจัดเป็น 4 ชนิด ตามส่วนของลิ้นดังนี้

1. หน่วยเสียงสระหน้า

มี 4 หน่วยเสียง ริมฝีปากไม่ห่อ คือ / i, e, ɛ, a / แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ ข.10

หน่วยเสียงสระหน้า

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/ i /	ㅣ	สูง
/ e /	ㅓ	กลางสูง
/ ɛ /	ㅕ	กลางต่ำ
/ a /	ㅗ	ต่ำ

2. หน่วยเสียงสระหน้าหลัง

มี 2 หน่วยเสียง ริมฝีปากไม่ห่อ คือ /wi,we / แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ข.11

หน่วยเสียงสระหน้าหลัง

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/wi /	┌	สูง
/we /	┘	กลางสูง

3. หน่วยเสียงสระกลาง

มี 2 หน่วยเสียง ริมฝีปากไม่ห่อ คือ /w,ə / แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ข.12

หน่วยเสียงสระกลาง

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/w /	—	สูง
/ə /	┘	กลางสูง

4. หน่วยเสียงสระหลัง

มี 2 หน่วยเสียง ริมฝีปากห่อ คือ /u,o / แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ข.13

หน่วยเสียงสระหลัง

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/u /	┌	สูง
/o /	┘	กลางสูง

2.1 หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเกาหลี

สระเดี่ยวในภาษาเกาหลีมี 10 หน่วยเสียง แบ่งออกเป็น 4 พวก คือ สระหน้า สระหน้าหลัง สระกลาง และสระหลัง สระเดี่ยวทั้ง 10 เสียงในภาษาเกาหลีอาจจะเขียนแสดงลักษณะตำแหน่ง และระดับของลิ้น ด้วยตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ ข.14

หน่วยเสียงสระเดี่ยวในภาษาเกาหลี

ส่วนลิ้น ระดับลิ้น	ริมฝีปากไม่ห่อ			ริมฝีปากห่อ
	หน้า	หน้าหลัง	กลาง	หลัง
สูง	i	wi	u	u
กลางสูง	e	we	o	o
กลางต่ำ	ɛ	-	-	-
ต่ำ	a	-	-	-

2.2 หน่วยเสียงสระประสมในภาษาเกาหลี

จัดเป็น 3 ชนิด ตามส่วนของลิ้น ดังต่อไปนี้

2.2.1 หน่วยเสียงสระประสมหน้า

มี 6 หน่วยเสียง คือ / we, we, wa, je, je, ja / แต่ละหน่วยเสียงมีลักษณะดังนี้

ตารางที่ข.15
หน่วยเสียงสระประสมหน้า

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/we/	ɤ̥	กลางสูง
/wɛ/	ɤ̄	กลางต่ำ
/wa/	ɤ̄	ต่ำ
/je/	ɤ̥	กลางสูง
/jɛ/	ɤ̄	กลางต่ำ
/ja/	ɤ̄	ต่ำ

2.2.2 หน่วยเสียงสระประสมกลาง

มี 3 หน่วยเสียง คือ /wɔ̄,jʌ,wɪ/ แต่ละหน่วยเสียง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ ข.16
หน่วยเสียงสระประสมกลาง

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/wɔ̄/	ɔ̄	กลางสูง
หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/jʌ/	ɤ̥	กลางสูง
/wɪ/	ɤ̄	สูง

2.2.3 หน่วยเสียงสระประสมหลัง

มี 2 หน่วยเสียง คือ /jo,ju/ แต่ละหน่วยเสียง มีลักษณะดังนี้

ตารางที่ ข.17
หน่วยเสียงสระประสมหลัง

หน่วยเสียง	รูปสระ	ระดับของลิ้น
/jo/	๙	กลางสูง
/ju/	๓	สูง

จากข้อมูลดังกล่าว สระประสมทั้ง 11 เสียงในภาษาเกาหลีอาจจะเขียนแสดงลักษณะตำแหน่ง และระดับของลิ้น ด้วยตารางดังต่อไปนี้

ตารางที่ ข.18
หน่วยเสียงสระประสมในภาษาเกาหลี

ระดับลิ้น \ ส่วนลิ้น	หน้า	กลาง	หลัง
สูง		wi	ju
กลางสูง	we je	wə jʌ	jo
กลางต่ำ	wɛ jɛ	-	-
ต่ำ	wa ja	-	-

อัน ยูจง (2553) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “การศึกษาเปรียบเทียบคำลักษณนามในภาษาไทยและ ภาษาเกาหลี” กล่าวถึงตารางแสดงหน่วยเสียงสระประสมในภาษาเกาหลีในลักษณะแบ่งเป็นประเภทตามฐานที่เกิดเสียงดังนี้

ตารางที่ ข.19

หน่วยเสียงสระประสมในภาษาเกาหลีในลักษณะแบ่งเป็นประเภทตามฐานที่เกิดเสียง

สระประสมฐานจ	ju	je	jΛ	jo	jε	ja
สระประสมฐานว	we	wə	wε	wa		
สระประสมฐานฅ	wi					

สรุปว่ามีพยัญชนะต้น 19 หน่วยเสียง ได้แก่ /ʔ, b, d, g, p, t, k, p^h, t^h, k^h, tɕ, tɕ^h, s, h, ɺ, m, n, r/ พยัญชนะท้าย 8 หน่วยเสียง ได้แก่ /-p, -t, -k, -m, -n, -ŋ, -l, -ʔ/ ตัวสะกดเดี่ยว 7 หน่วยเสียง ได้แก่ /-k, -n, -t, -l, -m, -p, -ŋ/ ตัวสะกดคู่ออกเสียงเฉพาะตัวหน้า 4 หน่วยเสียง ได้แก่ /-k, -n, -l, -p/ ตัวสะกดคู่ออกเสียงเฉพาะตัวหลัง 3 หน่วยเสียง ได้แก่ /m, -k, -p/ สระเดี่ยว 10 เสียง ได้แก่ / i, e, ε, a, wi, we, w, ə, u, o / สระประสม 11 เสียง ได้แก่ /-ju, je, jΛ, jo, jε, ja, we, wə, wε, wa, wi / ภาษาเกาหลีไม่มีเสียงวรรณยุกต์และเสียงควบกล้ำ

จากสระเดี่ยวและสระประสม สามารถแสดงได้ตามตารางต่อไปนี้

ตารางที่ ข.20
สระเดี่ยวและสระประสมในภาษาเกาหลี

สระเดี่ยว	ชื่อตัวอักษร	สัทอักษร
ㅏ	a	/a/
ㅑ	ya	/ja/
ㅓ	eo	/ɔ/หรือ/ɛ/
ㅕ	yeo	/jɔ/หรือ/jɛ/
ㅗ	o	/o/
ㅛ	yo	/jo/
ㅜ	u	/u/
ㅠ	yu	/ju/
ㅡ	eu	/ɯ/
ㅣ	i	/i/

สระประสม	ชื่อตัวอักษร	สัทอักษร
ㅘ	ae	/e/
ㅙ	yae	/ɛ/
ㅚ	e	/jɛ/
ㅜ	ye	/je/
ㅜ	wa	/wa/
สระประสม	ชื่อตัวอักษร	สัทอักษร
ㅜ	wae	/we/
ㅟ	oe	/we/
ㅞ	wo	/wɔ/
ㅟ	we	/we/
ㅠ	wi	/wi/
ㅡ	ui	/ui/

ปาร์คคยองอิน (2554) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ปรากฏการณ์พหุนัยของคำว่า 가다 /gada/ ในภาษาเกาหลีเปรียบเทียบกับคำว่าไป ในภาษาไทย: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาน” กล่าวถึงเสียงในภาษาเกาหลีที่มีการเปลี่ยนแปลงตามตำแหน่งของบริบทที่เกิด ซึ่งมีปรากฏการณ์กลมกลืนเสียงและปรากฏการณ์สระคู่เสียง ดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนแปลงเสียง

1.1 การกลมกลืนเสียงพยัญชนะ (Consonant Assimilation)

หน่วยเสียงพยัญชนะที่สามารถที่สามารถปรากฏท้ายพยางค์มีทั้งหมด 7 หน่วยเสียง ได้แก่ /p/, /t/, /k/, /m/, /n/, /ŋ/ และ /l/ ซึ่งเมื่อเสียงพยัญชนะท้ายดังกล่าวพบกับเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์หลัง เสียงพยัญชนะท้ายของพยางค์หน้าหรือเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์หลังมีการกลายเสียงเกิดขึ้น โดยมีบริบทของการกลมกลืนเสียงประเภทต่างๆ ดังต่อไปนี้

ตารางที่ ข.21

ตารางแสดงการกลมกลืนเสียงพยัญชนะในภาษาเกาหลี

พยัญชนะท้าย	พบกับ	การเปลี่ยนแปลง	ตัวอย่าง
ㅂ /b/ ㄷ /d/ ㄱ /g/	ㅁ /m/ ㄴ /n/	เสียงพยัญชนะท้ายจะกลายเป็นเสียง ㅁ /m/ ㄴ /n/ ㅇ /ŋ/ ตามลำดับ	속마음 /sok-ma-iuŋ/ "ความในใจ" → /soŋ-ma-iuŋ/
ㅁ /m/ ㅇ /ŋ/	ㄹ /r/	เสียง /r/ จะกลายเป็นเสียง ㄴ /n/	췌로 /tɕʰoŋ-ro/ "(ชื่อถนน)ชงโน" → /tɕʰoŋ-no/
ㅂ /b/ ㅈ /tɕʰ/ ㄱ /g/	ㄹ /r/	เสียง /r/ จะกลายเป็นเสียง ㄴ /n/ และ เสียงพยัญชนะท้ายจะกลายเป็นเสียง ㅁ /m/ ㄴ /n/ ㅇ /ŋ/ ตามลำดับ	벽로 /pʰɛk-ro/ "นกอายขาว" → /pʰɛŋ-no/
ㅂ /b/ ㄷ /d/ ㅈ /tɕʰ/ ㄱ /kʰ/	ㅅ /s/	เสียงพยัญชนะท้ายจะกลายเป็นเสียง ㅅ /pʰ/ ㅅ /tʰ/ ㅈ /tɕʰ/ ㄱ /kʰ/ ตามลำดับ	꽃창기 /kʰot-ʰjaŋ-gi/ "กลั่นหอมดอกไม้" → /kʰo-tʰjaŋ-gi/
ㄴ /n/	ㄹ /r/	ทั้งเสียง /m/ และ /r/ จะกลายเป็น /l/ หรือ ทั้งเสียง /m/ และ /r/ กลายเป็น เสียง /n/	질리 /tɕʰil-li/ "ลี้จรรยา" → /tɕʰil-li/

1.2 การกลายเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก (Palatalization)

เมื่อเสียงพยัญชนะท้ายที่ลงท้ายด้วย $\text{ㄷ}/\text{d}/$ $\text{ㅌ}/\text{t}^h/$ ตามหลังด้วยพยางค์ที่มีสระ $/i/$ เสียง $/\text{d}/$, $/\text{t}^h/$ จะกลายเป็นเสียงกึ่งเสียดแทรก $/\text{t}\text{ɕ}/$ และ $/\text{t}\text{ɕ}^h/$ ตามลำดับแล้วขึ้นมาเป็นเสียงพยัญชนะต้นพยางค์หลัง ตัวอย่างเช่น

만이/mad-?i/ ลูกหัวปี $\iff$ /ma-tɕi/

같이/kʰa-tʰi/ ด้วยกัน $\iff$ /kʰa-tɕʰi/

1.3 การกลายเป็นเสียงหนัก (Tensification)

เมื่อเสียงไม่ก้องพบเสียงไม่ก้อง เสียงไม่ก้องของพยางค์หลังจะกลายเป็นเสียงแข็งหรือเสียงหนัก เช่น

백 번/pʰɛk-bɔn/ “ร้อยหน” $\iff$ /pʰɛk-pʷɔn/

책상/tɕʰɛk-saŋ/ “โต๊ะหนังสือ” $\iff$ /tɕʰɛk-sʰaŋ/

2. สระคู่เสียง (vowel harmony)

ภาษาเกาหลีมีสระสองประเภทใหญ่ ได้แก่ สระหยาง ประกอบ ประกอบด้วยเสียงสระ $/a/$ และ $/o/$ กับสระหยิน ประกอบด้วยเสียงสระ $/ɔ/$ $/u/$ $/ɯ/$ และ $/i/$ ซึ่งเมื่อมีสระปรากฏในพยางค์เสียงสระหยางมักจะปรากฏร่วมกับเสียงสระหยางด้วยกัน และเสียงหยินมักปรากฏร่วมกับเสียงสระหยินด้วยกัน ซึ่งการที่เสียงสระต่อเนื่องเข้าคู่กันดังกล่าว เรียกว่าสระคู่เสียง ซึ่งมักพบในคำเลียนเสียงหรือคำเลียนท่าทาง เช่น

손근소근 /sogon-sogon/ คำเลียนเสียงกระซิบ (ในกลุ่มเล็กอย่างเบาๆ)

수근수근 /sugun-sugun/ คำเลียนเสียงกระซิบกัน (ในกลุ่มใหญ่กว่า)

เป็นต้น ซึ่งสระคู่เสียงดังกล่าว ส่งผลต่อการลงวิภัติปัจจัย กล่าวคือ เวลาเปลี่ยนรูปคำกริยา เสียงสระของปัจจัย (affix) ที่ประสมเข้ากับรากศัพท์กริยาก็สอดคล้องกับความเป็นสระหยินและสระหยางของเสียงสระของรากศัพท์กริยาด้วยเช่นกัน ตัวอย่างเช่น

보다/pʰo/ + 아요 /ajo/ (ปัจจัยชี้สุภาพตนเอง) 봐요/pʰwajo/

먹다 /mɔk/ + 어요 /ɔjo/ (ปัจจัยชี้รูปภาพตัวเอง) 먹어요 /mɔgjo/

มองส์ฮวันซึง (2535) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง“ศึกษาการวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบเสียงภาษาเกาหลีและภาษาไทย” ศึกษาาระบบโครงสร้างของภาษาไทยและภาษาเกาหลีตามแนวทฤษฎีไวยากรณ์โครงสร้าง แล้วนำระบบโครงสร้างของทั้งสองมาเปรียบเทียบ เพื่อทำนายลักษณะของปัญหาและข้อผิดพลาดที่อาจเกิดขึ้นได้จากการแทรกแซงทางภาษาของคนไทยที่เรียนภาษาเกาหลี ผลการวิจัยมีดังนี้

1. การใช้หน่วยชี้ประธาน(Subject Maker) หน่วยชี้ประธานในเกาหลีมีสองตัวคือ

- 1.1 ตัวชี้ประธาน 은/nun/는/nun/ ใช้ชี้หัวเรื่อง และเน้นย้ำประธาน
  - 1.1.1 은/nun/ - ใช้กับคำนามที่มีตัวสะกด (ให้ดูที่พยางค์สุดท้ายของคำ)
  - 1.1.2 는/nun/ - ใช้กับคำนามที่ไม่มีตัวสะกด (ให้ดูที่พยางค์สุดท้ายของคำ)
- 1.2 ตัวชี้ประธาน O/ni/가/ka/เป็นตัวชี้ประธานของประโยค
  - 1.2.1 O/ni/- ใช้กับคำนามที่มีตัวสะกด (ให้ดูที่พยางค์สุดท้ายของคำ)
  - 1.2.2 가/ka/ - ใช้กับคำนามที่ไม่มีตัวสะกด (ให้ดูที่พยางค์สุดท้ายของคำ)

2.การใช้กาล(Tense) เนื่องจากภาษาไทยไม่มีแบ่งอดีตปัจจุบันและอนาคตในรูปแบบของกาลที่ชัดเจน ผู้ที่เรียนภาษาเกาหลีจึงเกิดความสับสนเป็นอันมาก ตัวอย่างเช่น

i. แสดงอดีตกาล ตัวอย่างเช่น

아까 밥을 먹었다
 ḡata pappul makkatta
 เมื่อก็กินข้าวไปแล้ว

ii. แสดงปัจจุบัน ตัวอย่างเช่น

밥을 먹다
 pappulmɔkta
 กินข้าว

iii. แสดงอนาคต ตัวอย่างเช่น

밥을 먹겠다
pappulmakketta
จะกินข้าว

3. การใช้คำยกย่อง เพื่อแสดงสถานะทางสังคมของผู้พูดและผู้ฟัง(Honorific Forms)

ยกตัวอย่างเช่น

어머니께 선물을 드렸다.
ŋamanike senmurul turjata
คุณแม่แต่ ของขวัญ ให้
ให้ของขวัญแต่คุณแม่
어머니한테 선물을 주었다
ŋamanihante senmulrul teuntta

กนกวรรณ สาโรจน์ (2557) เขียนวิทยานิพนธ์เรื่อง “ การออกเสียงสระภาษาเกาหลีของ นิสิตวิชาเอกภาษาเกาหลี” ศึกษาและเปรียบเทียบการออกเสียงสระเดี่ยวในภาษาเกาหลีระหว่างนักศึกษาชาวไทยกับชาวเกาหลี ผลการวิจัยมีดังนี้

1. นิสิตออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเกาหลี สระ ‘ㅜ’ /wi/ ด้วยระดับลิ้นสูงสุด สระ ‘ㅓ’ /a/ ด้วยระดับลิ้นต่ำสุด โดยตำแหน่งลิ้นของสระ ‘ㅣ’ /i/ อยู่ด้านหน้าสุด ตำแหน่งลิ้นของสระ ‘ㅡ’ /o/ อยู่ด้านหลังสุด
2. นิสิตออกเสียงสระเดี่ยวภาษาเกาหลีด้วยระดับของลิ้นต่ำกว่าและตำแหน่งของลิ้นอยู่ด้านหน้ามากกว่าผู้อ่านข้อสอบชาวเกาหลี มีเพียงสระ ‘ㅓ’ /a/ เท่านั้นที่ตำแหน่งของลิ้นอยู่ด้านหลังมากกว่า โดยไม่มีสระตัวใดที่นิสิตนิตออกเสียงได้เหมือน หรือใกล้เคียงกับผู้อ่านข้อสอบชาวเกาหลี

ผลการศึกษา

จากการเก็บข้อมูลข้อมูลจำนวนรายการคำศัพท์ 60 คำนั้น ผู้วิจัยพบว่าคนไทยออกเสียงคำในภาษาเกาหลี มีปัญหาดังต่อไปนี้

1. การเปลี่ยนเสียง(Sound change)คือการที่หน่วยเสียงหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง ซึ่งสามารถเกิดได้กับหน่วยเสียงพยัญชนะ สระ ดังต่อไปนี้

1.1 การเปลี่ยนเสียงพยัญชนะมีทั้งตำแหน่งพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้ายดังนี้

1.1.1 /n/ $\rightleftharpoons$ /l/

อักษร ㄴ ออกเสียงพยัญชนะต้น/n/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /l/ เช่นคำว่า

냉다/nat-ta/ $\rightleftharpoons$ /l-ta/ ‘ใส่’

1.1.2 /k^h/ $\rightleftharpoons$ /hw/

คำว่า 화 ㅍ เมื่อตัวอักษร ㅍ มาประกอบกับสระ ㅏ จะออกเสียงพยัญชนะต้น /k^h/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /hw/ เช่นคำว่า

백화점/pe-k^ha-team/ $\rightleftharpoons$ /pek-hwa-team/

/pe-hwa-team/ ‘ห้างสรรพสินค้า’

1.1.3 /s/ $\rightleftharpoons$ /tɕ/

อักษร ㅅ ออกเสียงพยัญชนะต้น /s/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น/tɕ/ เช่นคำว่า

열쇠 /jɔ: [-swe/ $\rightleftharpoons$ /jɔ: [-tewe/ ‘กุญแจ’

사실/sa-shil/ $\rightleftharpoons$ /tɕa-shil/ ‘ความจริง’

1.1.4 /t^h/ $\rightleftharpoons$ /h/

อักษร ㅈ เมื่อมาประกอบกับสระ ㅏ จะออกเสียงพยัญชนะท้ายเป็น /t^h/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /h/ เช่นคำว่า

따뜻하다/ta-tut-t^ha-da/ $\rightleftharpoons$ /ta-tut-ha-da/ ‘อบอุ่น’

1.1.5 /t^h/ $\rightleftharpoons$ /n/

อักษร ㄷ ออกเสียงพยัญชนะต้น /t^h/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /n/ เช่นคำว่า

괜찮다/kwen- tehan-t^ha/ $\rightleftharpoons$ /kwen- tehan- na/ ‘ไม่เป็นไร’

1.1.6 /k^h/ ⇔ /h/

อักษร ㅎ เมื่อมาประกบกับสระ ㅏ จะออกเสียงพยัญชนะต้น /kh/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /h/ เช่นคำว่า

기억하다 /ki-ʌk-k^ha-da/ ⇔ /ki-ʌk-ha-da/ ‘จำ’

1.1.9 /nj/ ⇔ /ry/

อักษร ㄴ เมื่อมาประกบกับสระ ㅓ จะออกเสียงพยัญชนะ /nj/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /ry/ เช่นคำว่า

음료수/nyu-njo-su/ ⇔ /nyu-ryo-su/ ‘เครื่องดื่ม’

1.1.10 /s/ ⇔ /dz/

อักษร ㅅ ออกเสียงพยัญชนะต้น /s/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /dz/ เช่นคำว่า

의사/ɥi-sa/ ⇔ /ɥi-dza/ ‘หมอ’

1.1.11 /t/ ⇔ /n/

อักษร ㅈ เมื่ออยู่ในตำแหน่งต้นพยางค์จะออกเสียงเป็น /t/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /n/ เช่นคำว่า

냉다/nʌt-tʌ/ ⇔ /nʌn-tʌ/ ‘ใส่’

맞다/mat-tʌ/ ⇔ /man-tʌ/ ‘ถูก’

1.1.12 /t^h/ ⇔ /t/

อักษร ㅊ ออกเสียงพยัญชนะต้น /t^h/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /t/ เช่นคำว่า 지하철/tei-fia-t^hʌl/ ⇔ /tei-fia-tʌl/ ‘รถไฟฟ้าใต้ดิน’

1.1.13 /t^h/ ⇔ /t/

อักษร ㅊ ออกเสียงพยัญชนะต้น /t^h/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /t/ เช่นคำว่า

체육장/t^he-nyuk-dzan/ ⇔ /tɛ-nyuk-dzan/ ‘โรงยิม’

1.1.14 /l/ ⇔ /p/

อักษร ㅍ ออกเสียงพยัญชนะท้าย/l/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น/p/ เช่นคำว่า

넓다/nʌl-tʌ/ ⇔ /nʌp-tʌ/ ‘กว้าง’

1.1.15 /k/ ⇔ /n/

อักษร ㅋ เมื่ออยู่ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายจะออกเสียงเป็น /k/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น/n/ เช่นคำว่า

이렇게/ɥi-rok-k^he/ ⇔ /ɥi-ron-k^he/ ‘อย่างนี้’

1.1.16 /l/ ⇔ /n/

อักษร ㄹ ออกเสียงพยัญชนะท้าย /l/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /n/ เช่นคำว่า

알다/al-da/ ⇔ /an-da/	‘รู้’
넓다/nal-ta/ ⇔ /nan-ta/	‘กว้าง’
사실/sa-shil/ ⇔ /sa-shin/	‘ความจริง’

ตารางที่ค.1

ตารางการเปลี่ยนเสียงพยัญชนะ

พยัญชนะ	อักษร	หน่วยเสียง	เปลี่ยนเป็น
พยัญชนะต้น	ㄴ	/n/	/l/
	ㄱ	/k ^h /	/hw/
	ㅅ	/s/	/tɕ/
	ㄱ+ㅅ	/t ^h /	/h/
	ㄷ	/t ^h /	/n/
	ㄱ+ㄱ	/k ^h /	/h/
	ㄹ+ㅇ	/nj/	/ry/
	ㅅ	/s/	/dʒ/
	ㄱ	/t/	/n/
	ㅌ	/tɕ ^h /	/tɕ/
พยัญชนะท้าย	ㅁ	/l/	/p/
	ㄱ	/k/	/n/
	ㄴ	/l/	/n/

1.2 การเปลี่ยนเสียงสระ ตัวอย่างนักศึกษชาวไทยออกเสียงสระไม่ถูกต้อง โดยเปลี่ยนเป็นเสียงสระอื่น ดังนี้

2.1.1 /ɛ/ ⇔ /e/

สระ ㅔ ออกเสียงสระ/ɛ/ นักศึกษชาวไทยออกเสียงเป็น/e/ เช่นคำว่า

몹다/mep-ta/ ⇔ /mep-ta/ ‘เผ็ด’

2.2.2 /ye/ ⇔ /jɛ/

สระ ㅟ ออกเสียงสระ /ye/ นักศึกษชาวไทยออกเสียงเป็น /jɛ/ เช่นคำว่า

계시다/kye-shi-da/ $\iff$ /kjʌ-shi-da/ ‘อยู่, มี’

2.2.3/e/ $\iff$ /ɛ/

สระ ㅓ ออกเสียงสระ /e/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /ɛ/ เช่นคำว่า

컴퓨터게임 /kʰʌm-phju-tʰʌ-ke-im/ $\iff$ /kʰʌm-phju-tʰʌ-ke-im/ ‘เกมคอมพิวเตอร์’

2.2.4 /e/ $\iff$ /i/

สระ ㅜ ออกเสียงสระ /we/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /wi/ เช่นคำว่า

뵙다/pwep-tʰa/ $\iff$ /pwip-tʰa/ ‘พบ’

열쇠/jɔ: [-swe/ $\iff$ /jɔ: [-swi/ ‘กุญแจ’

2.2.5/i/ $\iff$ /u/

สระ ㅣ ออกเสียงสระ /i/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /u/ เช่นคำว่า

끼리/ki-ri/ $\iff$ /ku-ri/ ‘ข้าง’

2.2.6 /ʌ/ $\iff$ /a/

สระ ㅓ ออกเสียงสระ /ʌ/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /a/ เช่นคำว่า

넓다/nʌl-tʰa/ $\iff$ /nal-tʰa/ ‘กว้าง’

넓다/nʌt-tʰa/ $\iff$ /nan-tʰa/ ‘ใส่’

2.2.7 /i/ $\iff$ /ɛ/

สระ ㅣ ออกเสียงสระ /i/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /ɛ/ เช่นคำว่า

뒤/tui/ $\iff$ /twe/ ‘ข้างหลัง’

2.2.8 /t/ $\iff$ /l/

คำว่า 싫่ สระ ㅅ ออกเสียง /t/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /l/ เช่นคำว่า

싫다/shit-tʰa/ $\iff$ /shil-tʰa/ ‘ไม่ชอบ’

2.2.9/we/ $\iff$ /o/

สระ ㅜ ออกเสียง /we/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /o/ เช่นคำว่า

뵙다/pwep-tʰa/ $\iff$ /pop-tʰa/ ‘พบ’

2.2.10/e/ $\iff$ /ɛ/

สระ ㅓ ออกเสียง /e/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /ɛ/ เช่นคำว่า

체육장/teʰe-ŋuk-dzan/ $\iff$ /teɛ-ŋuk-dzan/ ‘โรงยิม’

2.2.11 /l/ $\rightleftharpoons$ /p/

สระ ㅁ ออกเสียง /l/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /p/ เช่นคำว่า

넓다/nɛl-ta/ $\rightleftharpoons$ /nɛp-ta/ ‘กว้าง’

2.2.12 /ja/ $\rightleftharpoons$ /ɛ/

สระ ㅓ ออกเสียง /ja/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /ɛ/ เช่นคำว่า

샤워하다/sja-ŋʌ-ha-da/ $\rightleftharpoons$ /sɛ-ŋʌ-ha-da/ ‘อาบน้ำ’

2.2.13 /a/ $\rightleftharpoons$ /o/

สระ ㅏ ออกเสียง /a/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /o/ เช่นคำว่า

쌀쌀하다 /sʌl-sʌl-ha-da/ $\rightleftharpoons$ /soon-soon-ha-da/ ‘อากาศเย็น’

2.2.15 /jʌ/ $\rightleftharpoons$ /ʌ/

สระ ㅓ ออกเสียง /jʌ/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเพียง /ʌ/ เช่นคำว่า

안녕하다/an-ŋjʌŋ-ha-da/ $\rightleftharpoons$ /an-ŋʌŋ-ha-da/ ‘สวัสดี’

2.2.16 /we/ $\rightleftharpoons$ /wə/

อักษร ㅈ ออกเสียง /e/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /ə/ เช่นคำว่า

웨딩/we-din/ $\rightleftharpoons$ /wən-din/ ‘งานแต่งงาน’

ตาราง ค.2
ตารางการเปลี่ยนเสียงสระ

สระ	หน่วยเสียง	เปลี่ยนเป็น
ㅏ	/e/	/e/
ㅑ	/ye/	/jʌ/
ㅓ	/e/	/e/
ㅕ	/e/	/i/
ㅗ	/i/	/ʊ/
ㅛ	/ʌ/	/a/
ㅜ	/i/	/e/
ㅝ	/t/	/l/
ㅟ	/we /	/o/
ㅢ	/e/	/e/
ㅤ	/l/	/p/
ㅥ	/ja/	/e/
ㅦ	/a/	/o/
ㅨ	/jʌ/	/ʌ/
ㅩ	/we/	/wə/

2. การสูญเสียหรือกลุ่มของเสียง (Loss of phoneme or syllable) คือการที่เสียงบางเสียงหายไปหรือหายไปทั้งกลุ่มของเสียงอันเกิดจากการพูดเร็วจึงตัดบางพยางค์หรือไม่ออกเสียงบางเสียง การสูญเสียเสียงเป็นกระบวนการซึ่งสามารถเกิดได้กับหน่วยเสียงพยัญชนะ ดังต่อไปนี้

2.1 การสูญเสียพยัญชนะ นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างออกเสียงไม่ถูกต้อง โดยมี
การสูญเสีย ดังนี้

2.1.1 /sh/ $\rightleftharpoons$ /ϕ /

อักษร 샤 ออกเสียง/shya/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเพียง /ya/ เช่นคำว่า

샤워하다/shya-ηʌ-ha-da/ $\rightleftharpoons$ /ya-ηʌ-ha-da/ ‘อาบน้ำ’

2.1.2/k/ $\rightleftharpoons$ /ϕ/

อักษร ㅈ ออกเสียง /k/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเพียงแค่ /il/ เช่นคำว่า

읽다/ilk- ʈa/ ⇨ /il- ta/ ‘อ่าน’

2.1.3 /t/ ⇨ /ɸ/

อักษร ㅌ ออกเสียง /it/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /i/ เช่นคำว่า

맛있다/ma-ɕʰit-ʈa/ ⇨ /ma-ɕʰi-ta/ ‘อร่อย’

ตาราง ค.3

ตารางการสูญเสียเสียง

อักษร/สระ	หน่วยเสียง	สูญเสียเสียง
ㅅ	/sh/	/ya/
ㅈ	/k/	/il/
ㅌ	/t/	/i/

3. การเพิ่มเสียงหรือกลุ่มของเสียง (Addition) คือ การที่เสียงบางเสียงหรือกลุ่มของเสียงปรากฏจากเดิมแบ่งเป็นการเพิ่มเสียงพยัญชนะและสระ ดังนี้

3.1 การเพิ่มเสียงพยัญชนะ นักศึกษาชาวไทยมีการเพิ่มเสียงพยัญชนะแทรกกระหว่างเสียงสระ ดังนี้

3.1.1 /we/ $\rightleftharpoons$ /wɔn/

อักษร ㅁ ออกเสียง /we/ นักศึกษาชาวไทยเพิ่มเสียงพยัญชนะ /n/ เช่นคำว่า

워딩 /we-ding/ $\rightleftharpoons$ /wɔn-ding/ ‘งานแต่งงาน’

3.1.2 /ɸ/ $\rightleftharpoons$ /s/

อักษร ㅁ เมื่อประกอบกับพยัญชนะ ㅌ ในต้นพยางค์ออกเสียงเป็น /dɸp/ นักศึกษาชาวไทยเพิ่มเสียงสระ /s/ เช่นคำว่า

맛없다 /ma-dɸp-ta/ $\rightleftharpoons$ /mad-sɸp-ta/ ‘ไม่อร่อย’

ตาราง ก.4

ตารางการเพิ่มเสียงพยัญชนะ

	อักษร	หน่วยเสียง	เพิ่มเสียง
พยัญชนะ	ㅁ	/we/	/wɔn/
	ㅌ+ㅁ	/mad/	/s/

4. การลงน้ำหนักไม่ถูกต้อง (Stress change) ภาษาเกาหลีมีการลงน้ำหนัก (Stress) ในบางพยางค์เพื่อให้มีเสียงดังเด่นกว่าพยางค์ข้างเคียง พยางค์ที่มีการลงน้ำหนักเรียกว่า พยางค์หนัก (Stress syllable) ใช้สัญลักษณ์ [..] นักศึกษาชาวไทยกลุ่มตัวอย่างมีการออกเสียง โดยการลงน้ำหนักไม่ถูกต้องดังนี้

4.1 /s/ $\rightleftharpoons$ /s/

อักษร ㅅ ออกเสียง /s/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /s/ เช่นคำว่า

쌀쌀하다 /sɸl- sɸl-ha-da/ $\rightleftharpoons$ /sal- sal-ha-da/ ‘อากาศเย็น’

4.2/ㅌ/ ⇔ /t/

อักษร ㄷ เมื่ออยู่ในตำแหน่งพยัญชนะท้ายจะออกเสียงเป็นเสียงหนัก /t/ เช่นคำว่า

뵈다/pwep-ta/	⇔ /pwa-tip-ta/	‘พบ’
높다/nop-ta/	⇔ /nop-ta/	‘สูง’
넓다/nal-ta/	⇔ /nal-ta/	‘กว้าง’
맛있다/ma-c ^h it-ta/	⇔ /ma-shi-ta/	‘อร่อย’
넣다/nat-ta/	⇔ /nat-ta/	‘ใส่’
맞다/mat-ta/	⇔ /mat-ta/	‘ถูกต้อง’
읽다/ilk-ta/	⇔ /ilk-ta/	‘อ่าน’

4.3 /ㄷ/ ⇔ /tɕ/

อักษร ㅌ ออกเสียง /tɕ/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /tɕ/ เช่นคำว่า

짜다/tɕa-da/	⇔ /tɕa-da/	‘เค็ม’
------------	------------	--------

4.4 /ㄱ/ ⇔ /k/

อักษร ㄱ ออกเสียง /k/ นักศึกษาชาวไทยออกเสียงเป็น /k/ เช่นคำว่า

끄다/ku-da/	⇔ /ku-da/	‘ปิด’
끼리/ki-ri/	⇔ /ki-ri/	‘ข้าง’

ตาราง ค.5

ตารางการลงน้ำหนักไม่ถูกต้อง

อักษร	หน่วยเสียง	ลงน้ำหนักไม่ถูกต้อง
ㅅ	/s/	/s/
ㄷ	/t/	/t/
ㅌ	/tɕ/	/tɕ/
ㄱ	/k/	/k/

5.การแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องคือ การนำเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์แรกหรือพยางค์กลางไปเป็นเสียงพยัญชนะท้ายของอีกพยางค์หนึ่ง มักพบกระบวนการนี้บ่อยในภาษาเกาหลีซึ่งการกลมกลืนเสียงไม่ถูกต้องเป็นเรื่องของการแบ่งพยางค์ บางกรณีอาจเปลี่ยนเสียงร่วมกันดังนี้

5.1/d/ $\rightleftharpoons$ /s/

อักษร ㅌ เมื่ออยู่ติดกับอักษร ㅅ จะออกเสียงเป็น /d/ นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องเป็น /s/ เช่นคำว่า

맛없다/ma-dʌp-ta/ $\rightleftharpoons$ /mad-sʌp-ta/ ‘ไม่อร่อย’

5.2 /r/ $\rightleftharpoons$ /l/

อักษร ㄹ เมื่อมาประกอบกับอักษร ㄱ จะออกเสียงเป็น /i/ นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องและเปลี่ยนเป็น /l/ เช่นคำว่า

일어나다/i-rʌ-na-da/ $\rightleftharpoons$ /il-ʌ-na-da/ ‘ลุกขึ้น’

5.3/kʰ/ $\rightleftharpoons$ /h/

อักษร ㅋ เมื่ออยู่ติดกับอักษร ㅎ จะออกเสียงเป็น /kʰ/ นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า

기억하다/ki-ʌk-kʰa-da/ $\rightleftharpoons$ /ki-ʌk-ha-da/ ‘จำ’

5.4/tʰ/ $\rightleftharpoons$ /h/

อักษร ㅌ เมื่ออยู่ติดกับอักษร ㅎ จะออกเสียงเป็น /tʰ/ นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า

따뜻하다/ta-tʰut-tʰa-da/ $\rightleftharpoons$ /ta-tʰut-ha-da/ ‘อบอุ่น’

5.5/cʰ/ $\rightleftharpoons$ /t/

อักษร ㅊ เมื่ออยู่ติดกับอักษร ㅅ จะออกเสียงเป็น /cʰ/ นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องและเปลี่ยนเป็น เช่นคำว่า

맛있다/ma-cʰit-ta/ $\rightleftharpoons$ /mat-it-ta/ ‘อร่อย’

5.6/kʰ/ $\rightleftharpoons$ /hw/

อักษร ㅋ เมื่ออยู่ติดกับอักษร ㅎ จะออกเสียงเป็น /kʰ/ นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้อง เช่นคำว่า

백화점/pe-kʰa-tɕʌm/ $\rightleftharpoons$ /pek-hwa-tɕʌm/ ‘ห้างสรรพสินค้า’

5.7/d/ $\rightleftharpoons$ /ɸ/

คำว่า 맛 เมื่อตัวอักษร ㅁ อยู่ติดกับอักษร ㅌ จะออกเสียง /dʌp/ นักศึกษาชาวไทย
แบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องและเปลี่ยนเป็น /ʌp/ เช่นคำว่า

맛없다/ma-dʌp-ta/ $\iff$ /mad-ʌp-ta/ ‘ไม่อร่อย’

5.8 /p/ $\iff$ /k/

คำว่า 백 เมื่อตัวอักษร ㅂ ประกอบกับสระ ㅛ จะออกเสียงพยัญชนะต้น /pe/
นักศึกษาชาวไทยแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องและเปลี่ยนเป็น /pek/ เช่นคำว่า

백화점/pe-kʰa-tɕʌm/ $\iff$ /pek-hwa-tɕʌm/ ‘ห้างสรรพสินค้า’

สรุปผลการศึกษา

1. การเปลี่ยนเสียงหมายถึง การที่หน่วยเสียงหนึ่งเปลี่ยนไปเป็นอีกเสียงหนึ่ง นักศึกษาชาวไทย
มักมีการเพิ่มเสียงพยัญชนะและเพิ่มเสียงสระ 2. การสูญเสียเสียงหรือกลุ่มของเสียง หมายถึง การที่
เสียงบางเสียงหายไปหรือหายไปทั้งกลุ่มของเสียงอันเกิดจากการพูดเร็วจึงตัดบางพยางค์หรือไม่
ออกเสียงบางเสียง ซึ่งนักศึกษาชาวไทยมักมีการสูญเสียเสียงพยัญชนะเท่านั้น 3. การเพิ่มเสียงหรือกลุ่ม
ของเสียงหมายถึง การที่เสียงบางเสียงหรือกลุ่มของเสียงปรากฏจากเดิม จากกลุ่มตัวอย่างของ
นักศึกษาชาวไทยพบว่ามักมีการเพิ่มเสียงพยัญชนะเท่านั้น 4. การลงน้ำหนักไม่ถูกต้อง หมายถึง การ
ลงน้ำหนัก (Stress) ในบางพยางค์เพื่อให้มีเสียงดังเด่นกว่าพยางค์ข้างเคียง จากการศึกษาพบว่า
นักศึกษาชาวไทยลงน้ำหนักไม่ถูกต้องซึ่งจะมีผลต่อการออกเสียงในภาษาเกาหลีเพราะการออกเสียง
ภาษาไทยไม่มีเสียงหนักเสียงเบาทำให้นักศึกษาชาวไทยไม่สามารถลงน้ำหนักของคำได้อย่าง
ถูกต้อง 5. การแบ่งพยางค์ผิดหมายถึง การนำเสียงพยัญชนะต้นของพยางค์แรกหรือพยางค์กลางไป
เป็นเสียงพยัญชนะท้ายของอีกพยางค์หนึ่ง นักศึกษาชาวไทยมีการแบ่งพยางค์ไม่ถูกต้องและเปลี่ยน
เสียงอ่าน

ข้อเสนอแนะ

1. ควรศึกษาปัญหาการออกเสียงคำในภาษาประเทศอาเซียน เช่น ภาษาลาว ของนักศึกษไทย
ในแนวทางเดียวกันนี้
2. ควรจะมีการศึกษาต่อไปในเรื่องการแบ่งพยางค์คำในภาษาเกาหลีของนักศึกษไทย
3. ควรศึกษาด้านการลงน้ำหนักไม่ถูกต้องของคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษไทย

บรรณานุกรม

หนังสือ (ภาษาไทย)

- กาญจนา นาคสกุล. (2520). ระบบเสียงภาษาไทย พิมพ์ครั้งที่ 1 . กรุงเทพฯ : คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย
- เบญจมาศ เคื่องเลิศ. (2537). โครงสร้างวลีและประโยคในภาษาไทยที่พูดโดยเด็กกะเหรี่ยงไป, กรุงเทพฯ: คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- สุวัฒนา เลี่ยมประวัตติ. (2545). เสียงและระบบเสียงภาษาไทย. พิมพ์ครั้งที่ 1 . นครปฐม: มหาวิทยาลัยศิลปากร
- 서울대학교.(2009).**외국인을위한한국어발음 47**.서울:언어교육원한국어교육센터 소장

วิทยานิพนธ์

- กนกวรรณ สาโรจน์. (2557). “การออกเสียงสระภาษาเกาหลีของนิสิตวิชาเอกภาษาเกาหลี มหาวิทยาลัยบูรพา” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชามนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยบูรพา,
- คยอง อึน ปาร์ค. (2554). “ปรากฏการณ์พหุพยัญของคำว่า 가다 /gada/ ในภาษาเกาหลีเปรียบเทียบกับคำว่าไป ในภาษาไทย: การศึกษาตามแนวภาษาศาสตร์ปริชาณ ” วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาศาสตร์ คณะศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์
- ฉองส์ฮวันซึง,(2535). “การวิเคราะห์เปรียบเทียบระบบโครงสร้างภาษาไทยและภาษาเกาหลี”. วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาภาษาไทย มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์
- แบชชุงเคียง. (2538). “การวิเคราะห์และเปรียบเทียบระบบหน่วยเสียงภาษาไทยกับภาษาเกาหลีเพื่อการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศแก่ผู้เรียนที่เป็นคนเกาหลี” .วิทยานิพนธ์ปริญญาโท สาขาวิชาการสอนภาษาไทย มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- Hwang, J. (2010). A Study on Korean Pronunciation Education using TV Commercials-Focused on the Sound Repeating Method. Seoul: M.A. Thesis, Hankuk University of Foreign Studies.
- Shin, Y. (2011). A Study on the Interlanguage of Czech Speaker from The Type of Korean Pronunciation Error. Seoul: M.A. Thesis, Hankuk University of Foreign Studies.

สื่ออิเล็กทรอนิกส์

คิมซองกู.(2554). การวิเคราะห์ปรากฏการณ์ทรยู(กระแสไทย)ในเกาหลี[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 29

กันยายน 2557 เข้าถึงได้จาก<http://kyotoreview.org/issue>

ผู้จัดการออนไลน์. (2554).มอ.ปัตตานียันพร้อมสู่ AEC พร้อมผลักดันภาษาเกาหลีสู่มัธยม

[ออนไลน์]. เข้าถึงเมื่อ 29 กันยายน 2557 เข้าถึงได้จาก

<http://www2.manager.co.th/mgrweekly/>

SEJONG KOREAN EDUTAINMENT SCHOOL OF BANGKOK[ออนไลน์].เข้าถึงเมื่อ

2 ตุลาคม 2557. เข้าถึงได้จาก<http://www.sejongkes.com>

ภาคผนวก

ตารางคำศัพท์ที่ใช้ทดสอบ

คำศัพท์	ความหมาย	คำศัพท์	ความหมาย
1. 개	สุนัข	2. 건물	ตึก
3. 계시다	อยู่	4. 과일	ผลไม้
5. 괜찮다	ไม่เป็นไร	6. 기억하다	จำ
7. 끄다	ปิด	8. 끼리	ข้าง
9. 나쁘다	ไม่ดี	10. 넓다	กว้าง
11. 놓다	ใส่	12. 높다	สูง
13. 느리다	ช้า	14. 단력	ปฏิทิน
15. 뒤	หลัง	16. 따뜻하다	สะอาด
17. 맞다	ถูก	18. 맵다	เผ็ด
19. 민다	เชื่อง	20. 백화점	ห้างสรรพสินค้า
21. 뵈다	พบ/เจอ	22. 사실	ความจริง
23. 샤워하다	อาบน้ำ	24. 맛있다	อร่อย
25. 쉬다	พักผ่อน	26. 읽다	อ่าน
27. 싫다	ไม่ชอบ	28. 쌀쌀하다	อากาศเย็น
29. 안녕하다	สวัสดิ์	30. 알다	รู้
31. 약	ยา	32. 음료수	เครื่องดื่ม
33. 얘기	พูดคุย	34. 어렵다	ยาก
35. 여자	ผู้หญิง	36. 연필	ดินสอ
37. 열쇠	กุญแจ	38. 맛없다	ไม่อร่อย
39. 왜	ทำไม	40. 요리하다	ทำอาหาร
41. 원하다	ต้องการ	42. 웨딩	งานแต่งงาน
43. 유리	แก้ว	44. 의사	หมอ
45. 의자	เก้าอี้	46. 이렇게	อย่างนี้
47. 일어나다	พักผ่อน	48. 있다	มี/อยู่
49. 좋다	ชอบ	50. 짜다	เค็ม
51. 책	หนังสือ	52. 체육장	โรงยิม
53. 지하철	รถไฟใต้ดิน	54. 카페	กาแฟ
55. 컴퓨터 게임	คอมพิวเตอร์	56. 태국	ประเทศไทย
57. 파티	งานปาร์ตี้	58. 학교	โรงเรียน
59. 앉다	นั่ง	60. 닭	ไก่

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่างดังนี้

คนที่ 1

ที่	รายการคำ	การออกเสียงภาษาเกาหลีที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1	개	/kɛ/	/kɛ/
2	건물	/kən-mul/	/kən-mul/
3	계시다	/kye-shi-da/	/kye-shi-da/
4	과일	/kwaŋil/	/kwaŋil/
5	괜찮다	/kwɛn- tɛ ^h an- t ^h a/	/kwɛn- tɛ ^h an- t ^h a/
6	기억하다	/ki-ʌk-k ^h a-da/	/ki-ʌk-k ^h a-da/
7	끄다	/k̚u-da/	/k̚u-da/
8	끼리	/k̚i-ri/	/k̚i-ri/
9	나쁘다	/na-p̚u-da/	/na-p̚u-da/
10	넓다	/nʌl-t̚a/	/nʌl-t̚a/
11	넣다	/nʌt-t̚a/	/nʌl-ta/**
12	높다	/nop-t̚a/	/nop-t̚a/
13	느리다	/nu-ri-da/	/nu-ri-da/
14	단력	/tan-ryuuk/	/tan-ryuuk/
15	뒤	/tui/	/tui/
16	따뜻하다	/t̚a-t̚ut-t ^h a-da/	/t̚a-t̚ut-ha-da/**
17	맞다	/mat-t̚a/	/mat-t̚a/
18	맵다	/map-ta/	/map-ta/
19	มิน다	/mit-ta/	/mit-ta/
20	백화점	/pɛ-k ^h a-tɛʌm/	/pɛ-hwa-tɛʌm/**
21	뵈다	/pwep-t̚a/	/pop-t̚a/**
22	사실	/sa-shil/	/sa-shil/
23	샤워하다	/sja-ŋʌ-ha-da/	/sja-ŋʌ-ha-da/
24	맛있다	/ma-ɕ ^h it-t̚a/	/ma-ɕ ^h it-t̚a/
25	쉬다	/ʃ ^h y:-d̚a/	/ʃ ^h y:-d̚a/
26	읽다	/ilk- t̚a/	/ilk- t̚a/
27	싫다	/shit- t ^h a/	/shit- t ^h a/
28	쌀쌀하다	/s̚al-s̚al-ha-da/	/s̚al-s̚al-ha-da/
29	안녕하다	/an-ŋjʌŋ-fa-da/	/an-ŋjʌŋ-fa-da/
30	알다	/al-da/	/al-da/

31	약	/yak/	/yak/
32	음료수	/ ηu-njo-su /	/ηu-ryo-su/**
33	애기	/jɛ:-gi/	/jɛ:-gi/
34	어렵다	/ηΛ-rjʌp-ta/	/ηΛ-rjʌp-ta/
35	여자	/ηjʌdza/	/ηjʌdza/
36	연필	/jʌn-pʰil/	/jʌn-pʰil/
37	열쇠	/jɔ:-swe/	/jɔ:-tewe/**
38	맛없다	/ma-dʌp-ta/	/mat-ʌp-ta/**
39	왜	/wɛ:/	/wɛ:/
40	요리하다	/yori-hada/	/yori-hada/
41	원하다	/wən-hada/	/wən-hada/
42	웨딩	/we-diŋ/	/we-diŋ/
43	유리	/yuri/	/yuri/
44	의사	/uʝi-sa/	/uʝi-sa/
45	의자	/uʝi-dza/	/uʝi-dza/
46	이렇게	/ηi-rok-kʰe/	/ηi-rok-kʰe/
47	일어나다	/i-rʌ-na-da/	/i-rʌ-na-da/
48	있다	/ηit-tʰa/	/ηit-tʰa/
49	좋다	/tɕo:-tʰa/	/tɕo:-tʰa/
50	짜다	/tɕa-da/	/tɕa-da/
51	책	/tɕʰɛk/	/tɕʰ-ɛk/
52	체육장	/ tɕʰe-ŋuk-dzaŋ /	/ tɕʰe-ŋuk-dzaŋ /
53	지하철	/ tɕi-ɦa-tɕʰʌl /	/ tɕi-ɦa-tɕʰʌl /
54	카페	/ kʰa-pʰe /	/ kʰa-pʰe /
55	컴퓨터 게임	/ kʰʌm-pʰju-tʰʌ-ke-im /	/ kʰʌm-pʰju-tʰʌ-ke-im /
56	태국	/ tʰɛ-kuk /	/ tʰɛ-kuk /
57	파티	/ pʰa- tʰe/	/ pʰa- tʰe/
58	학교	/hak-kyo /	/hak-kyo /
59	앉다	/anh-ta/	/anh-ta/
60	닭	/tak/	/tak/

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่างดังนี้

คนที่ 2

ที่	รายการคำ	การออกเสียงภาษาเกาหลีที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1	개	/kɛ/	/kɛ/
2	건물	/kən-mul/	/kən-mul/
3	계시다	/kye-shi-da/	/kye-shi-da/
4	과일	/kwanɿl/	/kwanɿl/
5	괜찮다	/kwɛn- tɛ ^h an- t ^h a/	/kwɛn- tɛ ^h an- na /**
6	기억하다	/ki-ʌk-k ^h a-da/	/ki-ʌk-k ^h a-da/
7	끄다	/k ^h u-da/	/ku-da/**
8	끼리	/k ^h i-ri/	/k ^h i-ri/
9	나쁘다	/na-p ^h u-da/	/na-p ^h u-da/
10	넓다	/nʌl-ɬa/	mʌp-ɬa/**
11	넣다	/nʌt-ɬa/	/nʌt-ɬa/
12	높다	/nop-ɬa/	/nop-ɬa/
13	느리다	/nu-ri-da/	/nu-ri-da/
14	단력	/tan-ryuuk/	/tan-ryuuk/
15	뒤	/tui/	/tui/
16	따뜻하다	/ɬa-ɬut-t ^h a-da/	/ɬa-ɬut-ha-da/**
17	맞다	/mat-ɬa/	/mʌd-ɬa/**
18	맵다	/map-ta/	/map-ta/
19	민다	/mit-ta/	/mit-ta/
20	백화점	/pɛ-k ^h a-tɛʌm/	/pɛ-k ^h a-tɛʌm/
21	뵈다	/pwep-ɬa/	/pwip-ta/**
22	사실	/sa-shil/	/sa-shil/
23	샤워하다	/sja-ŋʌ-ha-da/	/sja-ŋʌ-ha-da/
24	맛있다	/ma-ɕ ^h it-ɬa/	/ma-ɕ ^h it-ɬa/
25	쉬다	/ɬ ^h y:-da/	/ɬ ^h y:-da/
26	읽다	/ilk- ɬa/	/ilk- ɬa/
27	싫다	/shit- t ^h a/	/shil- t ^h a/**
28	쌀쌀하다	/ɬal- ɬal -ha-da/	/sal- sal -ha-da/**
29	안녕하다	/ʌn-njʌŋ-ha-da/	/ʌn-njʌŋ-ha-da/
30	알다	/al-da /	/al-da /

31	약	/yak/	/yak/
32	음료수	/ ηuu-njo-su /	/ηuu-ryo-su/**
33	얘기	/jɛ:-gi/	/jɛ:-gi/
34	어렵다	/ηΛ-rjʌp-ta/	/ηΛ-rjʌp-ta/
35	여자	/ηjʌdza/	/ηjʌdza/
36	연필	/jʌn-phil/	/jʌn-phil/
37	열쇠	/jɔ:-swe/	/jɔ:- swi /**
38	맛없다	/ma-dʌp-ta/	/mad-sʌp-ta/**
39	왜	/wɛ:/	/wɛ:/
40	요리하다	/yori-hada/	/yori-hada/
41	원하다	/wən-hada/	/wən-hada/
42	웨딩	/we-dinj/	/we-dinj/
43	유리	/yuri/	/yuri/
44	의사	/uʝi-sa/	/uʝi-sa/
45	의자	/uʝi-dza/	/uʝi-dza/
46	이렇게	/ηi-rok-kʰe/	/ηi-rok-kʰe/
47	일어나다	/i-rʌ-na-da/	/i-rʌ-na-da/
48	있다	/ηit-tʰa/	/ηit-tʰa/
49	좋다	/tɕo:-tʰa/	/tɕo:-tʰa/
50	짜다	/tɕa-da/	/tɕa-da/**
51	책	/tɕʰɛk/	/tɕʰ-ɛk/
52	체육장	/ tɕʰe-ηuk-dzaŋ /	/ tɕʰe-ηuk-dzaŋ /
53	지하철	/ tɕi-ɦa-tɕʰʌl /	/ tɕi-ɦa-tɕʰʌl /
54	카페	/ kʰa-pʰe /	/ kʰa-pʰe /
55	컴퓨터 게임	/ kʰʌm-phju-tʰʌ-ke-im /	/ kʰʌm-phju-tʰʌ-ke-im /
56	태국	/ tʰɛ-kuk /	/ tʰɛ-kuk /
57	파티	/ pʰa- tʰe/	/ pʰa- tʰe/
58	학교	/hak-kyo /	/hak-kyo /
59	앉다	/anh-ta/	/anh-ta/
60	닭	/tak/	/tak/

แบบทดสอบการออกเสียงคำในภาษาเกาหลีของนักศึกษาไทย กลุ่มตัวอย่างดังนี้

คนที่ 3

ที่	รายการคำ	การออกเสียงภาษาเกาหลีที่ถูกต้อง	ตัวอย่างกลุ่มการออกเสียง
1	개	/kɛ/	/kɛ/
2	건물	/kən-mul/	/kən-mul/
3	계시다	/kye-shi-da/	/kye-shi-da/
4	과일	/kwaŋil/	/kwaŋil/
5	괜찮다	/kwɛn- tɛ ^h an- t ^h a/	/kwɛn- tɛ ^h an- t ^h a /
6	기억하다	/ki-ʌk-k ^h a-da/	/ki-ʌk-ha-da/**
7	끄다	/k ^h u-da/	/ku-da/**
8	끼리	/ k ^h i-ri/	/ki-ri/**
9	나쁘다	/na-p ^h u-da/	/na-p ^h u-da/
10	넓다	/nʌl-ɬa/	/nʌl-ta/**
11	넣다	/nʌt-ɬa/	/nʌt-ɬa/
12	높다	/nop-ɬa/	/nop-ta/**
13	느리다	/nu-ri-da/	/nu-ri-da/
14	단력	/tan-ryuuk/	/tan-ryuuk/
15	뒤	/tui/	/tui/
16	따뜻하다	/ɬa-ɬut-t ^h a-da/	/ɬa-ɬut-ha-da/**
17	맞다	/mat-ɬa/	/man-ta/**
18	맵다	/map-ta/	/map-ta/
19	มิน다	/mit-ta/	/mit-ta/
20	백화점	/pɛ-k ^h a-tɛʌm/	/pɛk-hwa-tɛʌm/**
21	뵈다	/pwɛp-ɬa/	/pwip-ta/**
22	사실	/sa-shil/	/sa-shil/
23	샤워하다	/shya-ŋʌ-ha-da/	/ya-ŋʌ-ha-da/**
24	맛있다	/ma-ɕ ^h i-t-ɬa/	/ma-ɕ ^h i-ta /**
25	쉬다	/ʃ ^h y:-da/	/ʃ ^h y:-da/
26	읽다	/ilk- ɬa/	/il- ta/**
27	싫다	/shit- t ^h a/	/shit- t ^h a/
28	쌀쌀하다	/ʃʌl- ʃʌl-ha-da/	/sal- sal-ha-da/**

29	안녕하다	/an-njʌŋ-fiŋ-da/	/an-njʌŋ-fiŋ-da/
30	알다	/al-da /	/an-da/**
31	약	/yak/	/yak/
32	음료수	/ŋu-njo-su/	/ŋu-ryo-su/**
33	얘기	/jɛ:-gi/	/jɛ:-gi/
34	어렵다	/ŋʌ-rjʌp-tʰa/	/ŋʌ-rjʌp-tʰa/
35	여자	/ŋjʌdza/	/ŋjʌdza/
36	연필	/jʌn-pʰil/	/jʌn-pʰil/
37	열쇠	/jɔ:-swe/	/jɔ:- swi/**
38	맛없다	/ma-dʌp-tʰa/	/mad-sʌp-tʰa/**
39	왜	/wɛ:/	/wɛ:/
40	요리하다	/yori-hada/	/yori-hada/
41	원하다	/wən-hada/	/wən-hada/
42	웨딩	/we-diŋ/	/we-diŋ/
43	유리	/yuri/	/yuri/
44	의사	/ʉi-sa/	/ʉi-sa/
45	의자	/ʉi-dza/	/ʉi-dza/
46	이렇게	/ŋi-rok-kʰe/	/ŋi-rok-kʰe/
47	일어나다	/i-rʌ-na-da/	/i-rʌ-na-da/
48	있다	/ŋit-tʰa/	/ŋit-tʰa/
49	좋다	/tɕo:-tʰa/	/tɕo:-tʰa/
50	짜다	/tɕa-da/	/tɕa-da/
51	책	/tɕʰɛk/	/tɕʰɛk/
52	체육장	/ tɕʰe-ŋuk-dzaŋ /	/ tɕʰe-ŋuk-dzaŋ /
53	지하철	/ tɕi-fiŋ-tɕʰʌl /	/ tɕi-fiŋ-tɕʰʌl /
54	카페	/ kʰa-pʰe /	/ kʰa-pʰe /
55	컴퓨터 게임	/ kʰʌm-pʰju-tʰʌ-ke-im /	/ kʰʌm-pʰju-tʰʌ-ke-im /
56	태국	/ tʰɛ-kuk /	/ tʰɛ-kuk /
57	파티	/ pʰa- tʰe/	/ pʰa- tʰe/
58	학교	/hak-kyo /	/hak-kyo /
59	앉다	/anh-ta/	/anh-ta/
60	닭	/tak/	/tak/